ΜΑΙΑΝΔΡΟΣ

ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ
ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΤΕΥΧΟΣ
16

⊕ Ο ΚΟΥΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ

ΜΑΙΑΝΔΡΟΣ

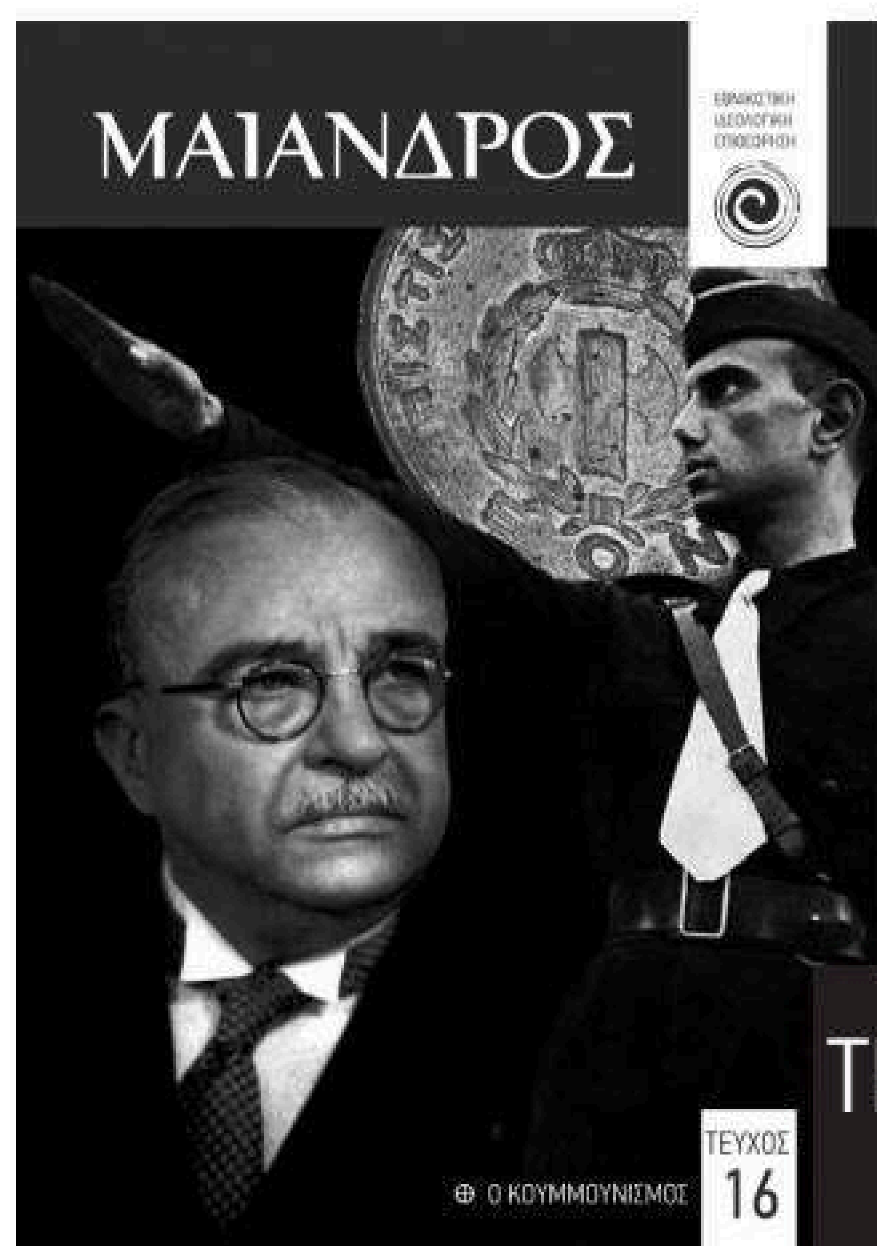
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2017

ΣΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ
ΣΥΝΕΡΓΑΣΤΗΚΑΝ:

Ν.Γ. Μιχαλολιάκος
Γ. Μάστορας
Κ. Αλεξανδράκης
Ν. Λεμοντζής
Α. Κωνσταντίνου
Χ. Κατής
Ήριννα Κ.
Ν. Έξαρχος

ΕΚΔΟΤΗΣ:
Δημήτρης Βλαχόπουλος

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΝΤΥΠΟΥ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ:
Τσιορλίνη Μαρία

ΤΕΥΧΟΣ
16

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Άλλο ένα τεύχος της ιδεολογικής επιθεώρησης «Μαίανδρος» είναι πραγματικότητα, προκειμένου να ρίξει φως στο σκοτάδι της Νέας Τάξης Πραγμάτων, που καταδυναστεύει ολόκληρο τον πλανήτη. Άλλο ένα τεύχος με πλειάδα άρθρων που ασχολούνται με την Ιστορία, την Ιδεολογία, τα Ήθη, τα Έθιμα του Ελληνικού Λαού, αλλά και με την πολιτική, υπό την έννοια ότι εν τέλει τα πάντα ανάγονται σε αυτήν.

ΤΕΥΧΟΣ 16

Αυτό το τεύχος ξεκινά με ένα πολύ παλιό κείμενο του Αρχηγού της Χρυσής Αυγής, το οποίο παραμένει όμως εξαιρετικά επίκαιρο και σημαντικό, παρά το γεγονός ότι έχουν περάσει 31 χρόνια από την συγγραφή του. «Ο Δάσκαλος με το τριμμένο σακάκι» γράφτηκε το 1986, αλλά ακόμα και σήμερα δείχνει την μεγάλη απόσταση μεταξύ των πραγματικών παιδαγωγών και της σημερινής κατάντιας της Ελληνικής Παιδείας.

Ακολουθεί ένα κείμενο του Συναγωνιστή, Γιώργου Μάστορα, σχετικά με τον παθιασμένο σιωνιστή, Ουίνστον Τσόρτσιλ, τον άνθρωπο που έσπρωξε την χαρτοπετσέτα στον Στάλιν με τα μοιρασμένα ποσοστά επί των ερειπίων της Ευρώπης, στο τέλος του Δευτέρου Μεγάλου Πολέμου.

Στην συνέχεια υπάρχει μία προδημοσίευση από ένα βιβλίο που πολλοί είχαν ζητήσει στο παρελθόν. Ο Αρχηγός της Χρυσής Αυγής, Νικόλαος Μιχαλολιάκος, μέσα από τις σελίδες του βιβλίου «Τα πρώτα χρόνια», μιλάει μία δεκαετία πολιτικής δράσεως εξαιρετικής σημασίας. Τα χρόνια από το 1992 μέχρι το 2002 παρότι περιελάμβαναν κοινοβουλευτική παρουσία διαθέτουν δυναμική εθνική δράση, αλλά και πολιτικές συγκρούσεις με το κατεστημένο, που από τότε είχε αντιληφθεί την Χρυσή Αυγή ως τον ένα και μόνο εχθρό του.

Ο Συναγωνιστής Νικόλαος Λεμοντζής καταπιάνεται με ένα εθνεγερτικό προεπαναστατικό κείμενο του 1806, που εκδόθηκε στην Ιταλία από τον «Ανώνυμο Έλληνα». Η «Ελληνική Νομαρχία» παρότι παραμένει αγνώστου συγγραφέος, παρότι υπάρχουν πολλές σχετικές εικασίας, αποτελεί ένα λαμπρό μνημείο του Ελληνισμού, ένας φάρος σε εκείνα τα σκοτεινά χρόνια, αλλά και στην φλόγα της Επαναστάσεως που επακολούθησε.

Ο Συναγωνιστής Χάρης Κατής καταπιάνεται με το γεγονός της κυκλικότητας που χαρακτηρίζει ολόκληρο το Σύμπαν, τις ζωές των ανθρώπων και την Ιστορία, ένα γεγονός που επίμονα αρνούνται οι θιασώτες του υλισμού.
Ακολουθεί μία αδημοσίευτη μπροσούρα του 1939 από την Εθνική Οργάνωση Νεολαίας, την Νεολαία του Ιωάννη Μεταξά. Η μπροσούρα αυτή καταπιάνεται με ένα πρόβλημα που ταλανίζει την Ελλάδα μέχρι σήμερα: Τον κομμουνισμό. Ποιος θα το έλεγε πως τόσες δεκαετίες μετά την συγγραφή της κατατοπιστικότατης αυτής μπροσούρας, οι κομμουνιστές θα ήταν πλειοψηφία στην Ελληνική Βουλή.
Η μοίρα μας είναι προκαθορισμένη και αποκαλύπτεται σταδιακά σε εμάς ή μήπως τα πάντα είναι αποτέλεσμα των αποφάσεών μας και της τυχαιότητας; Μέσα από τις παραδόσεις του Ελληνικού Λαού, όπως αυτά συλλέχτηκαν από τον Νικόλαο Πολίτη, και τα έργα των Ελλήνων Φιλοσόφων της Αρχαιότητας δημιουργούμε μία σύνθεση των διάφορων απόψεων γύρω από αυτό το υπαρξιακού τύπου ζήτημα.
Ο Συναγωνιστής Αθανάσιος Κωνσταντίνου, καταπιάνεται με έναν από τους μεγαλύτερους φιλοσόφους της σύγχρονης Ευρώπης, τον διονυσιακό και ανορθόλογο Νίτσε, ο οποίος ακόμα και σήμερα προκαλεί με το μέγεθος της σκέψεώς του, οδηγώντας τους ταγούς της παρακμής μας ακόμα και σήμερα να ονειρεύονται την «επανεγγραφή» των έργων, ώστε να σταματήσει το φως που βγαίνει από τις σελίδες του να προκαλεί το σκότος που σχεδιάζουν για την ανθρωπότητα.
Τέλος, ο Συναγωνιστής Κώστας Αλεξανδράκης καταπιάνεται με τις ηθικές διαστάσεις της κοσμοθέασής μας, η οποία είναι και σε αυτόν τον τομέα μακράν του ψευδεπίγραφου διπόλου που έχει δημιουργήσει ο ιδεαλισμός, μακράν τόσο του στείρου συντηρητισμού, όσο και του πολύχρωμου προοδευτισμού.

Ο Δάσκαλος Με Το Τριμμένο Σακάκι

Το παρόν κείμενο γράφτηκε το 1986 και αποτελεί μία τρανταχή, αλλά και δυσάρεστη απόδειξη για το πόσο «μακριά» βλέπει η Χρυσή Αυγή, γεγονός που – θα το δείτε – δεν αφορά μονάχα την Γεωπολιτική ή έστω την εγχώρια πολιτική, αλλά όλες τις εκφάνσεις της κοινωνίας μας. Αναλογιστείτε, ταυτόχρονα με την ανάγνωση του παρόντος κειμένου, τα όσα λάβαν χώρα τα τελευταία χρόνια στην Παιδεία και τις απαράδεκτες διδαχές που φτάνουν σήμερα στα παιδιά μας, επιχειρώντας – δεν το κρύβουν – να κατασκευάσουν μία νέα γενιά με μια πιο... ελαστική εθνική συνείδηση. Μια νέα γενιά Ελλήνων που όχι μόνο δεν θα ξέρει την ιστορία της, αλλά και τα όσα ψήγματα φτάσει να μάθει, να τα μάθει αλλοιωμένα, κάτω από ένα νέο πρίσμα που κατασκευάστηκε από πολιτικά συμφέροντα.

ΤΟΥ Ν.Γ. Μιχαλολιάκου

"Τώρα που θα φύγω και θα πάω στα ξένα
και θα ζούμε μήνες, χρόνους χωρισμένοι,
άφησε να πάρω κάτι κι από σένα,
γαλανή πατρίδα πολυαγαπημένη,
άφησε μαζί μου φυλαχτό να πάρω
για την κάθε λύπη κάθε τι κακό,
φυλαχτό από αρρώστια, φυλαχτό από Χάρο,
μόνο λίγο χώμα, χώμα ελληνικό."

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Ευλογημένα χρόνια της παιδικής ηλικίας. Τότε που με την καρδιά αγνή και καθαρή χτίζαμε κάστρα στην άμμο, φρούρια ολόκληρα από λάσπη και πέτρες, και ο νους φτερούγιζε προς το άγνωστο και η ψυχή μας άνοιγε ορίζοντες κόσμων νέων, που αλίμονο με το πέρασμα του χρόνου όλο φαντάζουν και πιο μακρινοί, χαμένοι, θολοί, ανυπόστατοι. Η παιδική ηλικία σημαδεύει βαθιά τον χαρακτήρα κάθε ανθρώπου, του οριοθετεί καταστάσεις, του δημιουργεί Αρχές, Ιδανικά, Πρότυπα. Σε όλα αυτά, βασικό ρόλο παίζει ο δάσκαλος, ο καθοδηγητής της παιδικής ψυχής για τα πρώτα έξι χρόνια της εκπαιδευτικής μας ζωής.

Είμαστε η τελευταία γενιά, που πρόλαβε το δάσκαλο με το τριμμένο σακάκι... Τότε στα τελευταία χρόνια της «μίζερης» νεοελληνικής ζωής στα τέλη της δεκαετίας του '70, όταν ο καταναλωτισμός δεν είχε ακόμα ισοπεδώσει τα πάντα και η ανέχεια κρατούσε ακόμη μερικά ιδανικά ζωντανά. Τότε που ο Δάσκαλος (με ΔΕΛΤΑ Κεφαλαίο), μη έχοντας λόγω του πενιχρού του μισθού, την οικονομική άνεση να αγοράσει καινούργιο κοστούμι, ερχόταν στο σχολείο φορώντας ένα τριμμένο σακάκι και μία ξεβαμμένη από τα χρόνια γραβάτα, σημάδια μιας Αξιοπρέπειας, της Αξιοπρέπειας του Παιδαγωγού, που αλίμονο έχει χαθεί σήμερα. Το τριμμένο σακάκι του γέρου δασκάλου μας ήταν ό,τι και η τήβεννος για τον δικαστή, ό,τι το ράσο για τον Παπά, ό,τι η Στολή για τον Αξιωματικό. Φορώντας το περήφανα, τον θυμάμαι να μας μιλάει για τον Διγενή Ακρίτα, για τον Μέγα Αλέξανδρο, για την Κωνσταντινούπολη, για την Μεγάλη Ελλάδα!

Θυμάμαι τον δάσκαλο με το τριμμένο σακάκι, με δακρυσμένα μάτια να μας απαγγέλλει το «ΧΩΜΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟ» του Γεωργίου Δροσίνη, το «ΤΑΜΑ» του Κανάρη, την «ΔΕΗΣΗ ΤΟΥ ΣΑΜΟΥΗΛ» του Αριστοτέλους Βαλαωρίτου και σκέπτομαι πόσος λίγος χρόνος αρκεί για να 'ρθει η παρακμή, ο ξεπεσμός, η διαφθορά...
Αναλογίζομαι τον δάσκαλο με το τριμμένο σακάκι και βλέπω τον σημερινό δάσκαλο, κομψευόμενο δανδή, να μιλάει έχοντας ανοιχτά τα πέτα του πουκαμίσου του με θρασύ και πολύξερο ύφος, για τους ανύπαρκτους ήρωες της ανύπαρκτης γενιάς του δήθεν Πολυτεχνείου.
Μεγαλώνουν τα παιδιά με ψεύτικους ήρωες, ανύπαρκτους νεκρούς, που έπεσαν δήθεν μαχόμενοι για κάποια ιδανικά...
Βλέπω τον σημερινό δάσκαλο να μιλάει στα παιδιά για κάποια δήθεν ειρήνη, να τα μαζεύει σε κύκλο και σε μια φωτιά συμφοράς να καίνε τα πολεμικά τους παιχνίδια και αυτός γενειοφόρος, ίδιος Μεφιστοφελής, να σαρκάζει πάνω από τις θανατερές φλόγες μιας απατηλής και στείρας ειρήνης, ενώ απέναντι στην ξεριζωμένη Ελληνική Ιωνία, ο Τούρκος τροχίζει το μαχαίρι του.

Μεγαλώνει μια γενιά τραγική, μια γενιά κούφια χωρίς ιδανικά, χωρίς όνειρα, δίχως στόχους. Ποιοί άραγε θα σηκώσουν την Σημαία της Ιδέας στο Μέλλον; Ποιοί θα κρατήσουν την φλόγα ζωντανή της πατρίδας στους χρόνους που έρχονται;
Οι αντιδραστικοί, οι αμφισβητίες, οι επαναστάτες για την επανάσταση, αυτοί που ντρέπονται να πηγαίνουν με τους πολλούς.

Καλώς να 'ρθούνε λοιπόν!"

ΜΑΙΑΝΔΡΟΣ

Ουίνστον Τσόρτσιλ: Ένας παθιασμένος σιωνιστής

Το όνομα του Βρετανού πρωθυπουργού Ουίνστον Τσόρτσιλ είναι ένα από τα πλέον χαρακτηριστικά, τα οποία συνδέονται άμεσα με τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Υπάρχουν, όμως, και άλλες πτυχές της ζωής και της δράσης του που έχουν μείνει άγνωστα στο ευρύ κοινό μέχρι και σήμερα.

ΤΟΥ Γιώργου Μισιάκα

Στις 3 Νοεμβρίου 2012 το ίδρυμα της Ιερουσαλήμ προέβη μετά τυμπανοκρουσιών στα αποκαλυπτήρια του αγάλματος του Τσόρτσιλ στην πόλη. Στο δελτίο Τύπου που ακολούθησε την τελετή, ο εκπρόσωπος του ιδρύματος φρόντισε να απολογηθεί για την ιστορική καθυστέρηση της κατασκευής του αγάλματος του «πλέον εξέχοντος, αφοσιωμένου και ακλόνητου υποστηρικτή του εβραϊκού ζητήματος και του κράτους του Ισραήλ», προσθέτοντας πως ο «ρόλος του Τσόρτσιλ ως παθιασμένου σιωνιστή και φιλοσημίτη δεν έχει αναγνωριστεί επαρκώς». Η τραγική ειρωνεία της όλης υπόθεσης έγκειται στο ότι το άγαλμα του «παθιασμένου σιωνιστή και φιλοσημίτη» Τσόρτσιλ στάθηκε απέναντι ακριβώς από το ξενοδοχείο «Κινγκ Ντέιβιντ», στο οποίο στεγαζόταν το Βρετανικό Στρατιωτικό Αρχηγείο της Παλαιστίνης όταν ανατινάχτηκε από την εβραϊκή τρομοκρατική οργάνωση Ιργκούν το 1946.

Αναμφίβολα, ο ρόλος του ως σιωνιστή έχει παραγνωριστεί, διότι ο ίδιος ο Τσόρτσιλ προσπάθησε καθ' όλη την διάρκεια της ζωής του, να αποκρύψει την συγκεκριμένη ιδιότητά του. Ως επαλήθευση, στο πλέον δημοφιλές βιβλίο του Τσόρτσιλ, με τίτλο «ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος», δεν υπάρχει η παραμικρή αναφορά στον σιωνισμό, στην Παλαιστίνη ή στις μακροχρόνιες σχέσεις του με τους σιωνιστές, κάνοντας φανερό το γεγονός ότι η συγκεκριμένη παράλειψη έγινε κάθε άλλο παρά τυχαία. Ο Τσόρτσιλ είχε πολλά να αποκρύψει για τις κινήσεις και τις ενέργειές του σε σχέση με το θέμα αυτό, όταν ήταν ακόμη πολιτικά ενεργός, αλλά τα ιστορικά στοιχεία από έγγραφα που αποχαρακτηρίζονται συνεχώς καθώς περνούν τα χρόνια, ξεκαθαρίζουν την εικόνα που έχουμε για τον σκοτεινό ρόλο του Τσόρτσιλ (και) στην διχοτόμηση της Παλαιστίνης και την δημιουργία του κράτους του Ισραήλ.

Εξαρχής θα πρέπει να τονιστεί ότι ο Τσόρτσιλ δεν ήταν τυχαίος παρατηρητής των τεκταινομένων στην περιοχή της Παλαιστίνης. Το 1918, όταν η περιοχή τέθηκε υπό τον έλεγχο των βρετανών μετά την διάλυση της οθωμανικής αυτοκρατορίας, ο Τσόρτσιλ κατείχε την θέση του υπουργού Αποικιών και έλαχε σ' αυτόν ο κλήρος και η αποστολή να συντάξει τους όρους της «προστασίας» της περιοχής. Επίσης, είχε προσυπογράψει την διαβόητη «Διακήρυξη Μπάλφουρ» της 1ης Νοεμβρίου 1917, με την οποία η Μεγάλη Βρετανία εξέφρασε την προθυμία της να δημιουργήσει, εν καιρώ, μια «πατρίδα» για τους εβραίους στην Παλαιστίνη. Παρά ταύτα,

Ο Ουίνστον Τσώρτσιλ με τον Bernard Baruch,
συνεργάτη των Rothschild και Σιωνιστή,
σε αυτοκίνητο έξω από το σπίτι του τελευταίου

ΠΡΟΣ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Στην Ελλάδα οι έννοιες «κομμουνιστής» ή «αριστερός» έχουν ταυτιστεί με τους ανθρώπους οι οποίοι έρχονται σε κόντρα με το σύστημα και επιθυμούν έναν νέο άνθρωπο, ένα νέο κράτος. Πολλές φορές μάλιστα προβάλλεται η εικόνα του πνευματικού ανθρώπου ως ταυτόσημη με αυτού που ασπάζεται τις αριστερές ιδέες. Στην πραγματικότητα όμως ο κομμουνισμός και η αριστερά έχει ηττηθεί στην χώρα εφαρμογής του, την Ρωσία όπου και άνθισε ένα καθεστώς όπου στο πέρασμα του άφησε συντρίμμια.
Η πνευματική αυτή ψώρα στην Πατρίδα μας βρήκε γόνιμο έδαφος και γιγαντώθηκε την τελευταία 5ετία παρά το γεγονός ότι πραγματικό της πρόσωπο είναι γνωστό εδώ και δεκαετίες. Ένα πρόσωπο επικίνδυνο και γεμάτο από αυτήν την μεταδοτική ασθένεια που ουδεμία σχέση έχει με την επαναστατικότητα την οποία ευαγγελιζόταν.

Το ΚΚΕ φλερτάρει με την ανυπαρξία καθώς διάλεξε να δρα ως παρακλάδι ενός στυγνά καπιταλιστικού κράτους και να μαζεύει στις αγκάλες του τους δήθεν δυσαρεστημένους, ενώ στην πραγματικότητα αποτελεί την ύψιστη ασπίδα προστασίας των μνημονίων, της λαθρομετανάστευσης και της αισχρής εκμετάλλευσης των Ελλήνων εργαζομένων.
Ο Καζαντζάκης άλλωστε, αν και κάποτε υπήρξε επίσημος προσκεκλημένος της Σοβιετίας εν τέλει απδιασμένος από την εικόνα της Ρουσίας, θα παραδεχτεί:
«Εκείνοι που θα δημιουργήσουν τη νέα Kultur δεν είναι οι κομμουνιστές. Ποτέ οι κατώτερες τάξεις απ' ένα σύνολο, επαναστατώντας και ρίχνοντας τους αφέντες, δεν δημιούργησαν πολιτισμό, ποτέ δεν έφεραν δηλαδή ένα εντελώς νέο σπόρο. Μονάχα βελτίωσες στον παλιό ρυθμό».

Εμείς οι Έλληνες Εθνικιστές δεν θέλουμε να βελτιώσουμε ένα σάπιο κατεστημένο εμείς θέλουμε να γίνουμε δημιουργοί και προάγγελοι μιας νέας Ελλάδας, μιας Πατρίδας μεγάλης και ένδοξης, όπως οφείλουμε ως συνεχιστές των Προγόνων μας.

ΕΜΕΙΣ ΟΙ ΧΡΥΣΑΥΓΙΤΕΣ ΕΙΜΑΣΤΕ Ο ΝΕΟΣ ΣΠΟΡΟΣ, ΕΜΕΙΣ ΕΙΜΑΣΤΕ ΤΟ ΑΥΡΙΟ ΚΑΙ ΑΥΤΟΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΧΘΕΣ!

η στάση του τότε μπορεί να θεωρηθεί σχετικά ουδέτερη ή ακόμη και αδιάφορη σε ό,τι αφορά το εβραϊκό ζήτημα, αλλά η προσωπική του πορεία όσο και η σύγκριση των δηλώσεων και θέσεών του με την πάροδο των ετών αποκαλύπτει πως η μεταστροφή του και η πρόσδεσή του στο σιωνιστικό άρμα έγινε τόσο για πολιτικούς όσο και για οικονομικούς λόγους.

Το παράδοξο με τον Τσόρτσιλ είναι ότι, για μια δεκαετία περίπου, από την στιγμή που παραιτήθηκε από υπουργός της κυβέρνησης του Στάνλεϋ Μπόλντουιν (1929) και μέχρι τον διορισμό του τον Σεπτέμβριο του 1939 ως υπουργός της κυβέρνησης του Νέβιλ Τσάμπερλεν (ουσιαστικά 8 μήνες πριν από τον Μάιο του 1940 που ορκίστηκε πρωθυπουργός), ήταν (ένα ακόμη) απλό μέλος του κοινοβουλίου με ελάχιστη δημοτικότητα στους κύκλους του συντηρητικού κόμματος. Η συγκεκριμένη δεκαετία έχει ονομαστεί «τα χρόνια της εξορίας» για τον Τσόρτσιλ, χρόνια στα οποία, με μόνο εισόδημα τον μισθό του ως βουλευτής και τα συγγραφικά δικαιώματα από άρθρα και βιβλία, φαίνεται πως συνδέθηκε με τους σιωνιστικούς κύκλους της Μεγάλης Βρετανίας και έγινε μέλος της μυστικής οργάνωσης «Φόκους». Μέλη της σκιώδους αυτής οργάνωσης, με προσβάσεις στην πολιτική και οικονομική ελίτ της χώρας, ήταν η Μπλανς Ντάγκντεϊλ (ανιψιά του Άρθουρ Μπάλφουρ, μέλος της βρετανικής αντιπροσωπείας στην Κοινωνία των Εθνών και μέλος του Παγκόσμιου Σιωνιστικού Συμβουλίου), ο Λίο Έιμερυ (πρώην υπουργός Αποικιών), οι πολιτικοί των Φιλελευθέρων, λόρδος Στραμπόλγκι, Τζέιμς ντε Ρότσιλντ (γόνος της γνωστής δυναστείας τραπεζιτών) και Άρτσιμπαλντ Σινκλέρ (μετέπειτα υπουργός Αεροπορίας στην κυβέρνηση Τσόρτσιλ), ο Τζοσάια Γουετζγουντ (πολιτικός των Εργατικών), οι πολιτικοί των Συντηρητικών Βίκτορ Καζαλέτ και Ουόλτερ Έλιοτ, ο Κλέμεντ Άτλυ (ηγέτης του Εργατικού Κόμματος και πρωθυπουργός της Βρετανίας 1945-51), βιομήχανοι, τραπεζίτες και στρατιωτικοί.

Η συγκεκριμένη χρονική στιγμή ήταν κάτι παραπάνω από σωστή, διότι ο Τσόρτσιλ ήταν στα πρόθυρα της χρεωκοπίας μετά την απώλεια τεράστιων ποσών στο χρηματιστήριο και την αδυναμία του να συντηρήσει την τεράστιων ποσών στο χρηματιστήριο και την αδυναμία του να συντηρήσει την τεράστια έπαυλή του με το τριακονταμελές προσωπικό στο Τσάρτγουελ του Κεντ. Τα στοιχεία συνηγορούν στο ότι ο Τσόρτσιλ προσεγγίστηκε από την οργάνωση Φόκους κάπου γύρω στο 1935 και έχει διασωθεί μια επιταγή εκδοθείσα τον Ιούλιο του 1936, με την οποία ο εβραϊκής καταγωγής πρόεδρος της πετρελαιοβιομηχανίας Shell χρηματοδότησε τον πτωχεύσαντα πολιτικό με το ποσό των 40.000 λιρών εποχής (σημερινός απολογισμός 700.000 δολάρια). Η συγκεκριμένη ήταν μια μόνο από τις πολλές πληρωμές-δώρα με αποδέκτη τον Τσόρτσιλ. Έκτοτε, η Φόκους θα είναι δίπλα του σε κάθε δύσκολη πολιτική και οικονομική στιγμή του και, πλέον, οι κλειστές πόρτες προς την εξουσία φαίνεται πως ανοίγουν αναλόγως με το ξεκάθαρο της στάσης του υπέρ των εβραϊκών συμφερόντων.

Πιο συγκεκριμένα, στην κατάθεσή του στην επιτροπή Πιλ (Μάρτιος 1937) για το μέλλον της Παλαιστίνης, θα αφήσει εμβρόντητους τους πάντες, κάνοντας λόγο για «δίκαιη εισβολή» που θα «εκδιώξει τους μετέπειτα αφιχθέντες άραβες», οι οποίοι είχαν αφήσει την εβραϊκή γη να ερημώσει, διότι «όπου πάει ο άραβας, είναι συνήθως έρημος». Ο Τσόρτσιλ θα αποδειχθεί... σιωνιστικότερος των ίδιων των σιωνιστών, οι οποίοι τάσσονταν υπέρ της διχοτόμησης της Παλαιστίνης και της αύξησης του αριθμού των εβραίων μεταναστών ετησίως, γνωρίζοντας ότι η όποια πιθανότητα δημιουργίας εβραϊκού στρατού και κράτους είχε ως προϋπόθεση τον πλήρη αποκλεισμό των αράβων από αυτό.

Τα προσωπικά έγγραφα του Χάιμ Βάιτσμαν, προέδρου της Παγκοσμίου Σιωνιστικής Οργάνωσης και μετέπειτα πρώτου προέδρου του ισραηλινού κράτους, περιγράφουν μια απίστευτη μάζωξη στο σπίτι του Άρτσιμπαλντ Σινκλέρ στις 8 Ιουνίου 1937, στην οποία οι Τσόρτσιλ και Έιμερυ (και οι δύο πρώην υπουργοί επί των Αποικιών) κατσαδιάστηκαν ως νήπια, λόγω της αποτυχίας τους να επηρεάσουν τις κυβερνήσεις τους υπέρ της εβραϊκής υπόθεσης. Η απάντηση του Τσόρτσιλ στον Βάιτσμαν είναι... εκπληκτική, ακριβώς λόγω του μεγέθους της δουλικότητας που την διέπει: «Ναι, είμαστε ένοχοι. Το γνωρίζεις. Είσαι το αφεντικό»! και γυρίζοντας προς τους υπόλοιπους παρευρισκόμενους πολιτικούς, Άτλυ και Σία, συνέχισε, «και το δικό σας αφεντικό. Ό,τι πεις. Αν μας πεις να παλέψουμε, θα παλέψουμε σαν τίγρεις». Παρόλα αυτά, «τώρα οι εβραίοι φίλοι πρέπει να κάνουν τρία πράγματα: να υπομένουν, να υπομένουν και να υπομένουν», αλλά « η κατάσταση αυτή δεν θα κρατήσει για πολύ. Η Βρετανία θα ξυπνήσει και θα νικήσει τον Χίτλερ και τότε θα έχει έρθει η ώρα σας».

Προφανώς, πρόκειται για αυτοεκπληρούμενη προφητεία. Ο Βάιτσμαν θα είναι η σκιά του Τσόρτσιλ σε ολόκληρη την διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και θα πραγματοποιήσουν δεκάδες συναντήσεις, τόσο στην Μεγάλη Βρετανία όσο και στις ΗΠΑ, προωθώντας την δημιουργία ενός κράτους για τους απανταχού εβραίους. Για τους βιογράφους του Τσόρτσιλ αυτές οι συναντήσεις δεν υπάρχουν. Η σχέση με τον Βάιτσμαν δεν υφίσταται. Τα λεπτομερή αρχεία του Βάιτσμαν, όμως, στην πόλη Ραχοβότ του Ισραήλ, διηγούνται μια τελείως διαφορετική ιστορία, αυτή της ωμής καθοδήγησης και του χωρίς αναστολές χρηματισμού. Στο τελευταίο του γράμμα προς τον Βάιτσμαν, το 1951, το οποίο έχει διασωθεί, ο Τσόρτσιλ θα γράψει τα εξής χαρακτηριστικά που θα τον οριοθετήσουν ως έναν φανατικό υπέρμαχο του σιωνισμού: «οι υπέροχοι αγώνες που δίνει το Ισραήλ σε αυτή την δύσκολη εποχή δίνουν μόνο χαρά σε έναν παλιό σιωνιστή σαν εμένα». Αν μη τι άλλο, οι αποκαλύψεις αυτές για το άκρως σιωνιστικό παρελθόν του Τσόρτσιλ επεξηγούν πολλά για την γενικότερη πολιτική του θέση και την στάση του όχι μόνο για την όποια συμβολή του στην δημιουργία του ισραηλινού κράτους, αλλά και για την τοποθέτησή του απέναντι στην Γερμανία και την Σοβιετική Ένωση τόσο πριν όσο και κατά την διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου.

ΠΡΟΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ

Ν.Γ. Μιχαλολιάκου Τα πρώτα Χρόνια

Σας παρουσιάζουμε ένα απόσπασμα από το επερχόμενο, νέο βιβλίο του Ν.Γ. Μιχαλολιάκου, με τίτλο «Τα Πρώτα Χρόνια», που έρχεται να καλύψει ένα κενό, που πολλοί φίλοι της Χρυσής Αυγής είχαν ζητήσει να κλείσει.
Ουσιαστικά πρόκειται για ένα κομμάτι της Ιστορίας του Λαϊκού Εθνικιστικού Κινήματος, όπως αυτό εμφανίζεται μέσα από τα γραπτά του Επικεφαλής του, καλύπτοντας το χρονικό διάστημα μίας δεκαετίας και 2 συνεδρίων. Συγκεκριμένα, το διάστημα της ιστορίας το οποίο καλύπτεται ξεκινά από το 2ο Συνέδριο του Λαϊκού Συνδέσμου Χρυσή Αυγή το 1992 και καταλήγει γύρω στο 2002.
Μέσα στις σελίδες του βιβλίου αυτού περιγράφονται καταστάσεις και γεγονότα που ο περισσότερος κόσμος, ο οποίος μας ακολουθεί ή μας μισεί, σήμερα αγνοεί την ύπαρξή τους. Όχι, η Χρυσή Αυγή δεν εμφανίστηκε ξαφνικά το 2012, ούτε αποτελεί μία φωτοβολίδα στον χώρο της εν Ελλάδι πολιτικής.

Διαθέτει Ιστορία και πορεία δεκαετιών, η οποία – το έχουμε πολλάκις τονίσει – διαθέτει λάθη, πισωγυρίσματα, αστοχίες, αλλά δεν διαθέτει μαύρες σελίδες ντροπής. Διαθέτει τα πάντα εκτός από πράξεις τις οποίες θα θέλαμε βεβιασμένα να σβήσουμε.
Διαθέτει, επίσης, όλους τους λόγους για τους οποίους το αμαρτωλό πολιτικό κατεστημένο, το οποίο κατέστρεψε την Πατρίδα μας, δεν επιθυμεί την οποιαδήποτε συνδιαλλαγή μαζί μας και καταφεύγει σε πρακτικές που το ξεγυμνώνουν, προκειμένου να μας αντιμετωπίσει. Γιατί, όπως ήδη είπαμε, δεν είμαστε νέοι και άγνωστοι σε αυτόν τον χώρο. Σχεδόν τέσσερις δεκαετίες, η Χρυσή Αυγή έχει δώσει τα διαπιστευτήρια της ώστε να την μισούν αυτοί που μισούν την Ελλάδα. Αρκετά χρόνια και διαπιστευτήρια παραπάνω έχει δώσει ο Επικεφαλής της και συγγραφέας αυτού του βιβλίου, Νικόλαος Μιχαλολιάκος, ο οποίος έχει

διωχθεί και φυλακιστεί παραπάνω από μία φορά για τις Ιδέες του, με τελευταία το 18μηνο στις Φυλακές Κορυδαλλού που ξεκίνησε από τις αρχές Οκτωβρίου του 2013 και συνεχίστηκε με τετράμηνο κατ' οίκον περιορισμό, γεγονός ανήκουστο ακόμα και για τριτοκοσμική μπανανία να υπάρχει τέτοια αντιμετώπιση στον Αρχηγό της τρίτης πολιτικής δύναμης του τόπου.

Χωρίς καμία τάση για να περιαυτολογήσουμε, το βιβλίο από το οποίο δημοσιεύουμε ένα μικρό τμήμα αποτελεί ένα τμήμα της Σύγχρονης Πολιτικής Ιστορίας της Ελλάδος. Γιατί, αν μη τι άλλο, η Χρυσή Αυγή είναι ένα πολιτικό κίνημα, του οποίου οι εχθροί έχουν κατασκευάσει βιβλία επί βιβλίων και ταινίες επί ταινιών λέγοντας ψέμματα και αναπαράγοντας τραβηγμένες εικασίες. Χωρίς ουδέποτε να ερωτηθεί η Χρυσή Αυγή για τους ισχυρισμούς τους. Χωρίς ουδέποτε να ειπωθεί η δική μας πλευρά της Ιστορίας.

Φυσικά, δεν θα ενδιαφερόμασταν να μοιραστούμε την ιστορία μας με τους καθ' έξην ψεύτες, συκοφάντες μας. Άλλωστε, αυτοί δεν ανακαλούν τα ψεύδη τους και συνεχίζουν να τα αναπαράγουν ακόμα και όταν αυτά ξεφτίσουν. Ενδιαφερόμαστε, όμως, να μοιραστούμε αυτή την ιστορία με τους νεότερους Συναγωνιστές και Συναγωνίστριές μας, αλλά και με τις μελλοντικές γενεές των Ελλήνων, όταν επιτέλους η σκέψη στην Ελλάδα θα είναι ελεύθερη και όχι χαλιναγωγούμενη από ερυθρούς κομισάριους μεταμφιεσμένους σε δημοσιογράφους και «διανοούμενους».

Δεν παραπονούμεθα για ΤΙΠΟΤΕ!

"Θεωρούμε απόλυτα φυσική την εχθρότητα όλων αυτών που βάναυσα μας επετέθησαν γιατί γνωρίζουμε πως η ύπαρξή μας και μόνο, πόσο περισσότερο η δράση μας, απειλεί άμεσα τα συμφέροντά τους και προπαντός τα συμφέροντα αυτών που εξουσιάζουν σήμερα τον λαό μας, αλλά και όλους τους λαούς σχεδόν της οικουμένης. Επιπλέον είχαμε να αντιμετωπίσουμε απέναντί μας και δυο πολιτικούς εχθρούς που είναι στην πραγματικότητα δύο πληγωμένα θηρία στα τελευταία τους και γι αυτό επικίνδυνα. Μια χρεοκοπημένη αριστερά που ο μύθος

της κατέρρευσε σαν χάρτινος πύργος μέσα σε μια νύκτα και μια φιλελεύθερη δεξιά χωρίς σκοπό και προορισμό και με το ρόλο της περιορισμένο σε μία αποστολή διαχειριστική, μια αποστολή στην οποία δεν φαίνεται να επιτυγχάνει απ΄ό,τι σαφέστατα δείχνουν οι δείκτες της ανεργίας και η κοινωνική σαπίλα που απλώνεται στις πολιτείες μας.

Δεν δίστασαν ακόμη οι κατήγοροί μας να επιχειρήσουν να μας συνδέσουν με αυτούς που έχασαν την κοσμογονική μάχη του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου και τους οποίους συστηματικά για περισσότερα από 50 χρόνια παρουσιάζουν σαν το απόλυτο κακό της οικουμένης. Θα πρέπει να γνωρίζουν πως πάνω απ' όλα είμαστε Έλληνες, όμως αυτό δεν μας εμποδίζει να δούμε την Ιστορία στην παγκόσμιά της διάσταση και να αποδώσουμε τα του Καίσαρος τω Καίσαρι. Ο εφιαλτικός κόσμος που σήμερα ζούμε δεν είναι έργο των «φασιστών», αλλά των "δημοκρατών" και των συμμάχων τους μπολσεβίκων, που χωρίς αμφιβολία φέρουν και την πολιτική ευθύνη για το σημερινό κατάντημα της ανθρωπότητος. Η δήλωσή μας αυτή είναι που περισσότερο από τίποτε άλλο εξοργίζει τους εξουσιαστές των λαών που βλέπουν ότι κάποιοι σήμερα έχουν την τόλμη να αμφισβητούν τους μύθους τους για την καθιέρωση των οποίων επί δεκαετίες ολόκληρες εργάστηκαν και ξόδεψαν δισεκατομμύρια δολάρια. Έπρεπε να φθάσουμε στο τέλος της δεκαετίας του '80 για να αρχίσουν να φαίνονται ξεκάθαρα πολλά από αυτά που οι άνθρωποι των ιδεών μας πάντοτε έλεγαν. Έπρεπε να καταρρεύσουν τα καθεστώτα του λεγόμενου υπαρκτού σοσιαλισμού για να αντιληφθεί ο κόσμος ότι ο πραγματικός αφέντης ήταν πάντοτε ένας. Ήταν αυτός που κρατά στα χέρια του τη ροή των χρεογράφων, που αποτελούσαν και αποτελούν από την εποχή του Μωϋσέως μέχρι σήμερα την μεγαλύτερη απάτη και συνωμοσία εις βάρος της ανθρωπότητας.

Τον κόσμο που σήμερα ζούμε είχε προβλέψει με ακρίβεια ο μαθητής του μεγάλου Όσβαλντ Σπένγκλερ, Άρνολντ Τόϋνμπι γράφοντας στην διάρκεια του μεσοπολέμου: «Η τεχνολογία έχει κατηγορήσει τα θύματά της επειδή τοποθετούν τους εαυτούς τους στη θέση της εξουσίας της. Τους είχε δωροδοκήσει με τις «εικόνες και τον ασύρματο» εξαγοράζοντας με τον τρόπο αυτό τις ψυχές τους. Και το αποτέλεσμα αυτής της ολέθριας πολιτιστικής «νέας συμφωνίας» ήταν η πνευματική ερημιά την οποία ο Πλάτων είχε χαρακτηρίσει ως «την κοινοπολιτεία των χοίρων» και ο Χάξλεϋ είχε σατιρίσει μιλώντας για τον «γενναίο νέο κόσμο».

Ήδη είχε φανεί στον ορίζοντα η κατεύθυνση προς την οποία βαδίζει ο κόσμος. Η παγκόσμιος οικονομία προς την οποία στοχεύουν σήμερα αυτοί που εξουσιάζουν την ανθρωπότητα, με την αμέριστη συμπαράσταση των φερεφώνων τους δήθεν ανεξαρτήτων ΜΜΕ, είναι το ζητούμενον της εποχής, ζητούμενον που θα αποτελέσει την καταστροφή κάθε εθνικής και φυλετικής ταυτότητος και επιπλέον την οριστική και δραματική υποβάθμιση της πολιτικής στην δημόσια ζωή. Σε ένα βιβλίο που εκδόθηκε στις αρχές της δεκαετίας του ΄90 στις ΗΠΑ και το οποίο έγραψαν δύο αμερικανοί μελλοντολόγοι χαρακτηριστικά αναφέρεται: «Στη διεθνοποιημένη οικονομία, οι

οικονομικοί στόχοι σχεδόν πάντοτε θα κυριαρχούν των πολιτικών. Ανά τους αιώνες οι ηγέτες εθεωρούντο σημαντικοί, καθώς οι σχέσεις μεταξύ των κρατών ήσαν κυρίως πολιτικές. Με την αναβάθμιση των οικονομικών σχέσεων οι Πρόεδροι και οι διευθύνοντες σύμβουλοι των εταιρειών συχνά εμφανίζονται ως σημαντικότεροι. Στόχος η αναδιάρθρωση των πολιτικών δομών, ώστε να διευκολυνθεί η διεθνοποίηση των οικονομιών». Και ακόμη: «Η παγκόσμια μεταστροφή από τα απολυταρχικά στα δημοκρατικά καθεστώτα αποτελεί το κατάλληλο πολιτικό υπόβαθρο για την οικονομική ανάπτυξη».

Μέσα σε αυτόν τον καινούργιο κόσμο που έρχεται, η Ελλάς με την άρχουσα τάξη που δυστυχώς διαθέτει δεν ήταν δυνατόν παρά να αποτελεί μία μικρογραφία της όλης εξελίξεως. Μεγιστάνες του πλούτου κρατούν στα χέρια τους τις πολιτικές εξελίξεις, την οικονομία της χώρας και τα μέσα μαζικής ενημερώσεως, ενώ κάποιοι πολιτικοί, δήθεν ανεξάρτητοι, με υποκρισία καταγγέλλουν τα περίφημα διαπλεκόμενα των οποίων γνήσια τέκνα είναι. Επιπλέον, τα προβλήματα της Ελλάδος είναι κάτι περισσότερο από δραματικά. Τουρκική απειλή, οικονομία δευτερογενής σε μαρασμό, για πρωτογενή ούτε λόγος, λαθρομετανάστες, εγκληματικότης, διάλυση της παιδείας, χρηματισμός στην υγεία και άλλα πολλά. Όλα δείχνουν πως ο άνθρωπος με την έννοια του «άνω θρώσκω» ή θα επαναστατήσει ή θα σαπίσει μέσα στην εφιαλτική πραγματικότητα των ημερών που έρχονται. Αυτήν την επανάσταση που θα αποτελέσει ίσως, την μοναδική λύση στο αδιέξοδο του καιρού μας εύστοχα περιγράφει ο Ιούλιος Έβολα σε ένα άρθρο του που έγραψε στην δεκαετία του ΄70. Στο άρθρο του αυτό λοιπόν λέει: «Υπάρχουν δύο τρόποι να ξεπεράσουμε την αστική τάξη. Ο ένας οδηγεί χαμηλότερα προς έναν συλλογικό ανθρωπισμό. Ο δεύτερος είναι να την πολεμήσουμε και να επιβληθούμε. Ο νέος άνθρωπος θα είναι αντι-αστικός, αλλά στη βάση μιας ανώτερης, ηρωικής και αριστοκρατικής αντιλήψεως της ζωής. Μόνο ο άνθρωπος που έχει κρατηθεί όρθιος μέσα στην εξαγνιστική πυρά που έχει καταστρέψει την ζωή του είναι ικανός για μια τέτοια επανάσταση, ένας άνθρωπος που θα αρνηθεί να γίνει το όργανο μιας ψευτοαντίδρασης συνδέοντας έτσι δυνάμεις και ιδέες που είναι ανώτερες του αστικού κόσμου με την εποχή της οικονομίας. Μόνο με μια απόλυτη άρνηση είναι δυνατόν να δημιουργηθούν οι κατάλληλες αμυντικές γραμμές και η σταθεροποίηση μιας θέσεως, από την οποία την κατάλληλη στιγμή θα προχωρήσει η δράση και η ανοικοδόμηση».

Ο λαός πρέπει επιτέλους να καταλάβει ότι εμείς οι Εθνικιστές είμαστε η μοναδική εγγύηση και ελπίδα για την μεγάλη ανατροπή και εάν κάποτε ο Λένιν έλεγε ότι «όσο χειρότερα πάνε τα πράγματα, τόσο το καλύτερο για μας», αυτό σίγουρα στις ημέρες μας αφορά μόνον εμάς, αφορά τις δυνάμεις ενός λαϊκού επαναστατικού εθνικιστικού κινήματος."

Ελληνική Νομαρχία
ΗΤΟΙ ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΕΝΑ ΕΘΝΕΓΕΡΤΙΚΟ ΜΑΝΙΦΕΣΤΟ ΑΝΩΝΥΜΟΥ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ

Ένα φλογερό μανιφέστο, ένα εθνεγερτικό σάλπισμα, μια κραυγή ελευθερίας. Με αυτές τις φράσεις θα μπορούσε να περιγραφεί με ενάργεια το εγχειρίδιο με τίτλο ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΟΜΑΡΧΙΑ-Λόγος εις την Ελευθερία. Ο συγγραφέας αυτού του πονήματος, επίτηδες άγνωστος, γεγονός που πυροδότησε πλήθος φιλολογικών συζητήσεων ανά τα έτη.

ΤΟΥ Νικόλαου Λεμοντζή

Διάφοροι άνδρες της εποχής θεωρήθηκαν οι δημιουργοί του, αλλά το μυστήριο παραμένει άλυτο μέχρι και τη σημερινή εποχή, με πιθανότερη την εκδοχή πως δημιουργός του ήταν ο Ιωάννης Κωλέττης. Ωστόσο, αυτό που κερδίζει τον αναγνώστη από την πρώτη σελίδα είναι η αμεσότητα με την οποία ο συγγραφέας απευθύνεται ταυτόχρονα σε μυαλό και καρδιά, καθώς τα επιχειρήματά του βασίζονται στην λογική αλλά ταυτόχρονα ο περιγραφικός και συνάμα πατριωτικός λόγος δημιουργούν πλήθος συναισθημάτων. Ο στόχος του συγγραφέα ξεκάθαρα δεδηλωμένος: η αφύπνιση του Έλληνα, η πατριωτική εγρήγορση, η ανάληψη έργων ώστε να πληρωθεί ο βασικός πόθος όλων, η πολυπόθητη λευτεριά.

Καταλυτικό γεγονός για τον συγγραφέα του έργου αποτέλεσε η θυσία του Ρήγα, η οποία, όπως ο ίδιος θεωρεί όταν συγγράφει το βιβλίο στα 1806, είναι αρκετή για να πυροδοτήσει την δίκαιη αντίδραση του σκλαβωμένου Γένους, από το οποία περιμένει τόσα πολλά και το οποίο μόνο μέσα από την Ομόνοια και την Αυτοθυσία θα καταφέρει να αγωνιστεί και να αποτινάξει τις άλυσσους της σκλαβιάς.

Πως ημπορεί ο ελεύθερος, ω Έλληνες, να ακούση τον πολεμικό ήχον της σάλπιγγος και να μείνη ακίνητος; αναρωτιέται ρητορικά ο συγγραφέας, ο οποίος ξεκινάει την αφήγησή του σε μια εποχή που το Γένος προετοιμάζεται για τον ξεσηκωμό, τον εθνικοαπελευθερωτικό Αγώνα υπέρ Πίστεως και Πατρίδος. Ως συνεχιστής των αοιδών και των ραψωδών κατ' αναλογία με την επίκληση στην Μούσα για να παράσχει έμπνευση, τον τόσο απαραίτητο οίστρο, τη θεία αρωγή προς το δύσκολο έργο του ποιητή, ομοίως και ο Ανώνυμος Έλλην συνεχίζει την λογοτεχνική παράδοση ζητώντας από τους αθάνατους προγόνους να του δώσουν δύναμη να εκφράσει «καθώς πρέπει τα της ελευθερίας κάλλη και εις τους απογόνους». Ένα επιχείρημα και γεγονός που μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να απαντήσει στους αρνησιπάτριδες και τους εν γένει αρνητές της συνέχειας της Ελληνικής Φυλής, καθώς οι Έλληνες του 19ου αιώνα είχαν επίγνωση της καταγωγής τους. Ζητούμενο εξ' αρχής λοιπόν η Ελευθερία του πνεύματος, η Ελευθερία του Γένους, η Ελευθερία της Ρωμιοσύνης. Και οι πνευματικοί άνθρωποι στρατεύουν την πένα τους στην Ιδέα του ξεσηκωμού και της Επανάστασης. Μια Επανάστασης το είδος της οποίας ουδεμία σχέση έχει με τα ψευδεπίγραφα κελεύσματα της γαλλικής επαναστάσεως, όπως αναληθώς και χυδαίως διατείνονται και διδάσκουν στα Ελληνόπουλα τα φερέφωνα του ανθελληνισμού και της παγκοσμιοποίησης. Σε αυτή τους την τύφλωση απαντάει διαφωτιστικά ο Γέρος του Μωριά, ο οποίος ξεκάθαρα λέει πως: «"Η Επανάστασις η ιδική μας δεν ομοιάζει με καμμίαν, από όσας γίνονται σήμερον εις την Ευρώπην. Της Ευρώπης οι επαναστάσεις εναντίον των διοικήσεών των είναι εμφύλιοι πόλεμοι. Ο ιδικός μας πόλεμος ήταν ο πλέον δίκαιος, ήταν Έθνος με άλλο Έθνος» και έτσι χάνονται όλα τα φληναφήματα περί ταξικού πολέμου και «έμπνευσης από τις ιδέες της Γαλλικής επανάστασης».

Μέσα από την προσεκτική μελέτη του λόγου του Ανωνύμου Έλληνος προκύπτει αβίαστα ότι αυτός επιθυμεί να παρακινήσει τους αναγνώστες να νιώσουν μέσα τους την αιμάτινη σύνδεση της φυλής και ως άξιοι απόγονοι των μεγάλων Ηρώων του παρελθόντος, να λαχταρήσουν να τους μοιάσουν, να τους μιμηθούν και να προσπαθήσουν να τους ξεπεράσουν σε έργα ανδρείας. Και αυτά δεν θα μπορούσαν να είναι άλλα από την συστράτευση και την προετοιμασία για τον μεγάλο Ξεσηκωμό, τον θεάρεστο και από έτη αναμενόμενο.

Το κείμενο είναι σαφώς επηρεασμένο από την πλατωνική φιλοσοφία καθώς ο συγγραφέας προβαίνει στην ενδελεχή εξέταση των πολιτευμάτων, των μορφών διακυβέρνησης που εμφανίστηκαν στις ανθρώπινες κοινωνίες και τονίζει πως ο άνθρωπος θα είναι ευτυχής μόνο όταν ζει

σε μια πολιτεία, η οποία διακυβερνάται από το πολίτευμα που ονομάζεται ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΟΜΑΡΧΙΑ, τα χαρακτηριστικά της οποίας παρουσιάζει αναλυτικά στη συνέχεια.

Η Νομαρχία του Ανωνύμου Έλληνος είναι το πολίτευμα εκείνο που συνδυάζει τις υγιείς αρχές της Δημοκρατίας, της εξουσίας του Λαού, υπό την έννοια ότι ο λαός έχει αυστηρά την άμεση διακυβέρνηση στα χέρια του και όχι το σημερινό κατάντημα της αντιπροσωπευτικής φαυλοκρατίας, ο οποίος ως Άριστος γνώστης της σημασίας της ελευθερίας του και των ικανοτήτων του ψηφίζει για τα θέματα που τον αφορούν και αυτοβούλως πείθεται σε αυτούς που αξιοκρατικά και με βάση την αριστοκρατία του Πνεύματος, προκρίνονται ως οι κατάλληλοι για να διακυβερνήσουν. Πρόκειται για έναν συνδυασμό της πραγματικής και ελεύθερης εξουσίας του Λαού με την αριστοκρατία αυτών που προορίζονται να άρχουν, εξαιτίας των χαρακτηριστικών γνωρισμάτων τους.

Εις ότι αφορά την αξιοκρατία, δέχεται την ανομοιότητα που χαρακτηρίζει τους ανθρώπους, μια ανομοιότητα η οποία εκπορεύεται από την ίδια τη Φύση: «Η πρώτη είναι η ίδια η φύσις, η οποία άλλους μεν έκανε δυνατής κράσεως και άλλους αδυνάτου..» Αυτή η αναφερόμενη ανομοιότητα στον καιρό της πάσει θυσία εξίσωσης όλων διαδραματίζει πολύ σημαντικό ρόλο, καθώς καθορίζει αυτούς που είναι προικισμένοι να κυβερ-

νήσουν στη Νομαρχία, η οποία δεν επιθυμεί ισοπεδωτικά να εξισώσει τους πάντες, αλλά μέσα στην ανομοιότητα να προκρίνει την αριστοκρατία του σώματος και του πνεύματος, ενώ ταυτόχρονα εναγκαλίζει και υποβοηθά και τους υπόλοιπους πολίτες, μέσα από την ενθάρρυνση για αξιοποίηση των φυσικών χαρισμάτων. Στη Νομαρχία, ο καθένας γνωρίζει το έργο που πρέπει να επιτελέσει, όπως και στην Ιδανική Πολιτεία του Πλάτωνα, είναι ευχαριστημένος και περήφανος με αυτό και όλοι ανεξαιρέτως: «..χύουσι το αίμα τους δια την αγάπην της πατρίδος των και δια την φύλαξιν των νόμων των». Πραγματικά σε αυτό το σημείο, ο Ανώνυμος Έλλην, προκρίνει με τρόπο εξαιρετικό την διάκριση των πολιτών με βάση τα φυσικά τους χαρίσματα και τις εγγενείς ικανότητες, προβάλλοντας την Εθνική Ομοψυχία , την πνευματική ολοκλήρωση και την ανάπτυξη του συναισθήματος της φιλοπατρίας, η οποία μετουσιώνεται σε ενσυνείδητη αυτοθυσία για τα Ιερά και τα Όσια. Και ποιος δεν θα θέλει αλήθεια να θυσιαστεί για την Πατρίδα του, όταν έχει ζήσει γαλουχημένος από ανθρώπους ικανούς να τον διδάξουν, κυβερνώμενος με δικαιοσύνη και μέσα σε πνεύμα Αξιοκρατίας;

Μεγάλη σημασία δίνει ο συγγραφέας και στην εκπαίδευση, θεμελιώδη πυλώνα της Εθνικής συνείδησης. Μέσα από την εκπαίδευση, ο Έλληνας θα ανοίξει τους ορίζοντες του, θα καταπολεμήσει τον σκοταδισμό, το Πνεύμα του θα αναζητήσει την Ελευθερία, η οποία θα έλθει μόνο μέσα από σκληρούς εθνικούς αγώνες. Στη Νομαρχία, φτωχοί και πλούσιοι καλλιεργούνται και γυμνάζονται με μέριμνα της ίδιας, αφήνοντας τις κλίσεις και τα ταλέντα να ξεδιπλωθούν κατάλληλα. Εντύπωση δεν θα πρέπει να προκαλεί ο συνδυασμός πνευματικής καλλιέργειας και σωματικής ασκήσεως που προτείνει, καθώς ως συνεχιστές των αρχαίων Ελλήνων, ο ιδανικός τρόπος εκπαίδευσης των οποίων συνοψίζεται στο γνωστό απόφθεγμα νους υγιης εν σωματι υγιη, οφείλουν να ακολουθήσουν την ταυτόχρονη παίδευση σώματος και

ἙΛΛΗΝΙΚΗ
ΝΟΜΑΡΧΊΑ

Ἤτοι Λόγος Περὶ
ἘΛΕΥΘΕΡΊΑΣ.

Δι᾽ οὗ ἀποδεικνύεται, πόσον εἶναι καλητέρα ἡ Νομαρχικὴ Διοίκησις ἀπὸ τὰς λοιπάς. ὅτι εἰς αὐτὴν μόνον φυλάττεται ἡ Ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου, τί ἐστὶ Ἐλευθερία. ὁπόσων μεγάλων κατορθωμάτων εἶναι πρόξενος. ὅτι τάχιστα ἡ Ἑλλὰς πρέπει νὰ συντρίψῃ τὰς ἁλύσσους της, ποῖαι ἐστάθησαν αἱ αἰτίαι ὅπου μέχρι τῆς σήμερον τὴν ἐφύλαξαν δούλην, καὶ ὁποῖαι εἶναι ἐκεῖναι ὅπου μέλλει νὰ τὴν ἐλευθερώσωσι.

Συντεθεὶς τε καὶ Τύποις ἐκδοθεὶς ἰδίοις ἀναλώμασι πρὸς ὠφέλειαν τῶν Ἑλλήνων
ΠΑΡΑ
ΑΝΩΝΙΜΟΥ ΤΟΥ ἙΛΛΗΝΟΣ

Ἐν Ἰταλίᾳ. 1806.

πνεύματος, η οποία θα οδηγήσει στην κατάκτηση του προτύπου του καλού καγαθού ανδρός. Σαν μέρος αυτής της εκπαιδεύσεως προτείνει και την επίσκεψη σε ναούς, την ενατένιση των αγαλμάτων και των ανδριάντων όπου: «καθείς βλέπει πάντοτε τον θανόντα ήρωα…και βλέποντας τον ευκόλως παρακινείται εις το να δουλεύση πιστώς την πατρίδα του και μετά πάσης χαράς να θυσιάση την ζωήν του διά την σωτηρία της».

Μέσα από ιστορικά παραδείγματα ο συγγραφέας επιχειρεί να καταδείξει ότι οι Έλληνες πάντοτε πολεμούσαν και θυσιάζονταν αφειδώς για την υπόθεση της Ελευθερίας. Αρχικώς, προβαίνει σε μια εξαίσια αισθαντική ανάλυση της ψυχοσύνθεσης των 300 του Λεωνίδα, πριν την επική μάχη στις Θερμοπύλες, στην οποία με την πολεμική τους αρετή και ανδρεία κέρδισαν την υστεροφημία. Ο σκοπός του συγγραφέα προφανής: να εγείρει στις ψυχές των αναγνωστών την δίψα να έλθουν σε επαφή με το ηρωικό και ένδοξο παρελθόν και με απώτερο στόχο, η έμπνευση που θα λάβουν, τα πρότυπα που θα ξεπηδήσουν, να αποτελέσουν την σπίθα εκείνη που θα γίνει φλόγα και θα οδηγήσει στην αποτίναξη του οθωμανικού ζυγού, της μισητής και πολύχρονης σκλαβιάς. Που θα γίνει πυρκαγιά, η οποία θα εξαγνίσει το μονοπάτι που θα βαδίσει πλέον ξανά αρειμάνιο και ελεύθερο το Ελληνικό Γένος. Εντυπωσιακή είναι και η αφήγηση που συνδέεται με το ηρωικό Σούλι, την ανδροθρέπτα και ανυπότακτη αυτή γη αλλά και για τον Ρήγα Φεραίο, για τον θάνατο του οποίου, όπως σωστά προβλέπει, θα γίνει η σταγόνα που θα ξεχειλίσει το πικρό ποτήρι της σκλαβιάς.

Από τα μέχρι τώρα λεχθέντα γίνεται αντιληπτό με ενάργεια ότι επιτομή και κοινός παρονομαστής των σκέψεων του Ανωνύμου Έλληνος αποτελεί η έννοιας της Ελευθερίας, τα χαρακτηριστικά της, οι ευεργεσίες της για τον άνθρωπο και το έθνος. Για αυτόν, η ελευθερία είναι μια αξία υπεραιώνια και θεμελιώδης, για την οποία αξίζει να θυσιαστεί κανείς, είτε για να την διατηρήσει αν είναι ήδη ελεύθερος, είτε για να την διεκδικήσει αν είναι καταδυναστευμένος. Άπαξ και γευτεί τους γλυκούς καρπούς της, νιώσει την ευεργετική της επίδραση και ενεργήσει ως άνθρωπος ελεύθερος, δεν μπορεί να φανταστεί διαφορετικά τον εαυτό του και τη ζωή του. Τα ένστικτά του, τα οποία έχουν πυροδοτήσει την δημιουργία και παγίωση ενός διαφορετικού χαρακτήρα, δεν είναι δυνατόν να ανακαλέσουν ή να αναστείλουν την λειτουργία τους. Ο άνθρωπος ελεύθερα επιλέγει να παραμείνει ελεύθερος. Είναι μάλιστα έτοιμος να θυσιάσει τη ζωή του, ώστε οι οικείοι του, οι συμπολίτες του, οι ομοεθνείς του, να συνεχίσουν να δρέπουν τους καρπούς της ελευθερίας. Σε αυτές τις σκέψεις εμφανές είναι το ΚΑΛΕΣΜΑ για προσωπική και συλλογική ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ. Βήμα πρώτο, η συνειδητοποίηση της έννοιας και της αξίας της ελευθερίας. Βήμα δεύτερο, Αγώνας για την κατάκτηση αυτής. Βήμα τρίτο και σημαντικότερο, ΑΓΩΝΑΣ ΔΙΑΡΚΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΕΠΙΠΕΔΟΣ για την διατήρηση και προάσπισή της.

Ο άνθρωπος δε που δεν εμφορείται από τις αξίες της ελευθερίας και της φιλοπατρίας δε μπορεί να προβεί στο μέγα βήμα της αυτοθυσίας για την διατήρηση της ακεραιότητας της Πατρίδας αλλά και την προάσπιση αυτής της ελευθερίας. Παρομοιάζεται δε με έναν δούλο, ο οποίος δεν διαθέτει πατρίδα, φίλους και οικείους, μοναδική έγνοια του οποίου είναι αποκλειστικά και μόνο ο εαυτός του. Αν θυμηθούμε όμως τους τιτάνες

της πολιτικής σκέψης Πλάτωνα και Αριστοτέλη, το μέρος, η μονάδα δεν μπορεί να ευδοκιμήσει αν δεν παρουσιάζει πρόοδο και το σύνολο, η ομάδα. Ομοίως, στη σκέψη του Ανωνύμου, ο ανελεύθερος προσπαθεί και νοιάζεται μόνο για τον εαυτό του και έτσι η υπόθεση της Πατρίδας μένει ανεκπλήρωτη, ημιτελής και ατελέσφορη. Σάλπιγμα ελευθερίας και γενναιότητας λανθάνει σε κάθε λέξη, σε κάθε παράγραφο, σε όλους τους συλλογισμούς.

«Πώς να διοικήση ορθώς ο παραβάτης των νόμων;» Εξέχουσα θέση στη Νομαρχία έχουν οι θεσπισμένοι νόμοι και σύμφωνα με τον συγγραφέα, ο διοικητής, ο ηγέτης οφείλει να αποτελεί παράδειγμα προς μίμηση, πρότυπο ήθους και αρετής. Μόνο έτσι, οι ελεύθεροι άνδρες θα δεχτούν να διοικηθούν, όταν θα βλέπουν το παράδειγμα που πρέπει να ακολουθήσουν να ορθώνεται μπρος τους.

Βαθύτατη συγκίνηση προκαλεί στον αναγνώστη ένα συγκεκριμένο χωρίο, μια διαπίστωση τόσο αληθινή: «Το ελληνικόν Γένος δεν εγεννήθη δια την δουλείαν». Δεν αρμόζει στον Έλληνα να είναι ραγιάς, υπόδουλος.

Όσο και αν τον καταπατάνε αυτός αντέχει, κουβαλάει μέσα του καλά φυλαγμένη τη μεγαλοσύνη του παρελθόντος. Και όταν αυτή βρίσκει διέξοδο, όταν εκδηλωθεί, αυτοκρατορίες λυγίζουν και πέφτουν, στρατοί καταρρακώνονται και διαλύονται.

Στον λόγο του συγγραφέα εμπεριέχεται και μια προειδοποίηση πολύ σημαντική προς αυτούς που «καυχώνται εις το να δεικνύωνται πιστοί οπαδοί και δούλοι του τυράννου εκούσιοι», και επειδή η ψυχή του Έλληνα δεν αντέχει τους προδότες, τους ξεπουλημένους και τους ρουφιάνους του κάθε δυνάστη, η Νέμεση θα επέλθει σύντομα καθώς: «ταχέως θέλετε μετανοήσει, ναι, θέλετε μετανοήσει και θέλετε κλαύσει πι-

κρώς δια τας κακουργίας σας».
Με ιδιαίτερο ζήλο ιχνηλατεί και τα αίτια που δεν επιτρέπουν στους Έλληνες, παρά την δυστυχία της τυραννίας που βιώνουν, να αποτινάξουν τον ζυγό της σκλαβιάς. Αυτά θεωρεί πως σχετίζονται με την αμάθεια του ιερατείου, που επιδιώκει να θησαυρίζει συνεργαζόμενο με τον τύραννο παρά να κηρύξει τη Επανάσταση, καθώς και στην απουσία αρίστων συμπολιτών.

Προσκλητήριο σε μάχη είναι ο λόγος του Ανωνύμου Έλληνος, ο οποίος αξιώνει από τους Έλληνες της Διασποράς να επιστρέψουν άμεσα στην Πατρίδα, καθώς ευάριθμοι, σπουδαγμένοι και έμπειροι ως είναι, μπορούν πολλαπλώς να την ωφελήσουν, τόσο στην προπαρασκευή του Αγώνος, όσο και στην στελέχωση του ελεύθερου πλέον κράτους. Στηλιτεύει ωστόσο τους δειλούς και τους ριψάσπιδες, αυτούς που φρονούν πως θα πρέπει να απευθυνθούν σε δυνάμεις εξωγενείς και αλλότριες για να τους ελευθερώσουν και ακόμη περισσότερο τους καιροσκόπους και τους αμέτοχους, αυτούς που καραδοκούν να επιστρέψουν όταν πλέον θα έχει απελευθερωθεί η Ελλάς, διαπίστωση καθώς φαίνεται διαχρονική, η οποία μας θυμίζει τους σημερινούς ωχαδερφιστές, μόνιμη επωδός των οποίων είναι η φράση: «πηγαίντε μπροστά και ακολουθούμε».
Ως επιμύθιο αλλά και προμετωπίδα ας μείνει μια χαρακτηριστικότατη φράση: «Τα άρματα της δικαιοσύνης είναι ανίκητα και οι Οθωμανοί θέλουν φύγει απ' έμπροσθεν των αρματωμένων Ελλήνων», που μας θυμίζει τα αναρίθμητα παραδείγματα μαχών, στις οποίες οι Έλληνες, λιγότεροι και χειρότερα οπλισμένοι μεγαλούργησαν. Δύναμη ψυχής, ανδρεία, φιλοπατρία και αυτοθυσία είναι οι αρετές που διδάσκονται από αυτό τα εξαίσιο προεπαναστατικό πνευματικό μεγαλούργημα. ΕΛΛΗΝΕΣ ΞΕΣΗΚΩΘΕΙΤΕ κραυγάζει. Και οι κραυγές εισακούστηκαν, από τους λίγους, τους θαρραλέους, τους ερασιθάνατους.

Αέναος κύκλος Ζωής

Σ' έναν αέναο κύκλο ζωής, σε μια διαρκή πάλη επικράτησης του ισχυρότερου επί του ισχυρού και όχι επί του αδυνάτου, τα πάντα ρει και ουδέν μένει...

ΤΟΥ *Χάρη Κατή*

Εν αρχή ην το Χάος και από το Χάος στο Έρεβος και τη Νύχτα, εν συνεχεία ο Αιθέρας και η Ημέρα. Όλη η συμπαντική αρχή είναι βασισμένη σε μία ατέρμονη αταξία και μέσω της συνεχούς αλληλοκάλυψης των αντιθέσεων το χάος μπαίνει σιγά σιγά σε τάξη και αρμονία. Ο Έρως, θεός της δημιουργίας καιροφυλακτεί για να συνδράμει στην ποίηση της κοσμογονικής αρχής.

Ο νεογέννητος ζωοδότης αστέρας υπερνικά την ανυπαρξία του ερέβους με την διάχυση του φωτός του μέσα στο απέραντο ζόφος. Και όμως δεν είναι παρά μόνο το βλάστημα και η αρχή της δημιουργίας.

Θάνατος και ζωή! Γένεσις και δημιουργία! Κάθε τι που ζει προέρχεται από αυτό που έχει ήδη πεθάνει. Όλα αρχής γενομένης εκ τού μηδενός φαντάζουν μυθοπλασία. Την λανθάνουσα αύτη αντίληψη δημιουργεί η έλλειψη συνειδησιακής επαφής και επικοινωνίας με τον βαθύτερο εσωτερικό κόσμο της ψυχικής ύπαρξης του ανθρωπίνου όντος. Η ύπαρξη της ανθρώπινης ζωής δεν είναι παρά ένα κλάσμα του δευτερολέπτου μέσα στο απέραντο και άχρονο σύμπαν. Και όμως ο ανθρώπινος νους αδυνατεί να συλλάβει τη μηδαμινότητα του χρόνου ύπαρξής του μπροστά στην απεραντοσύνη της ζωής!

Για την πορεία και εξέλιξη του ανθρώπου είναι ζωτικής σημασίας το οντολογικό γίγνεσθαι, ο υπαρξιακός στοχασμός και η μελέτη πάνω στο φαινόμενο «θάνατος».

Η ψυχή είναι φορέας της ζωής, αλλά το σώμα δεν είναι παρά ένα πρόσκαιρο «φυλακτήριό» της. Πρέπει να καταστεί σαφές ότι η ψυχή είναι αθάνατη, γιατί ανήκει στον κόσμο του αιωνίου και δεν παύει ποτέ να υφίσταται.

Ο άνθρωπος όταν αποθνήσκει περιέρχεται ακριβώς στην ίδια κατάσταση που βρισκόταν και πριν γεννηθεί! Μετά το θάνατο του σώματος, της μνήμης και της συνείδησης, η ψυχή μένει ολοκάθαρη και έτοιμη να μετενσαρκωθεί σε μια πορεία αέναη και κυκλική. Αν ο θάνατος δεν ήταν αντιστρέψιμος από την ζωή, τότε η τελευταία θα εξαφανιζόταν εν τέλει από το σύμπαν.

Η διαιώνιση των ειδών είναι μέριμνα του σύμπαντος. Διαιώνιση όσο το δυνατόν μακροβιότερη για κάθε είδος και όχι για κάθε μονάδα του είδους. Γιατί το τέλος ενός είδους επισφραγίζεται με τον θάνατό του και ταυτοχρόνως σηματοδοτεί μία νέα ύπαρξη διαφορετικού είδους που με τη γέννησή του θα αποτελεί έναν ακόμη κρίκο στο σύστημα παραγωγής των ειδών. Αντιθέτως, η απώλεια μίας μονάδας του είδους δεν επηρεάζει το είδος στο οποίο ανήκει, συμβάλλει όμως με την απώλειά του στη διαιώνιση άλλης μονάδας διαφορετίκου είδους. Επί παραδείγματι. Αν ο λαγός διαφύγει του λύκου, τότε θα ζήσει ο λαγός και θα πεθάνει ο λύκος. Αν, όμως, ο λαγός δεν κατορθώσει να διαφύγει, τότε θα πεθάνει ο λαγός για να ζήσει ο λύκος.

Πλην των άυλων, οτιδήποτε υλικό αποθνήσκει. Είτε των εκ φύσεως βραχύβιων είτε των μακρόβιων υλικών σωμάτων, όλα απολήγουν εις θάνατον. Ακόμη και ο ζωοδότης Ήλιος.

Όταν ένας αστέρας καταναλώσει το καύσιμό του, το υδρογόνο, διογκώνεται μετατρεπόμενος σε ερυθρό γίγαντα, ο πυρήνας του καταρέει και στο τέλος εκρήγνυται. Η αστρική ύλη που μένει δημιουργεί μια μελανή οπή, της οποίας η βαρύτητα δεν διαπερνάται ούτε απ' το φως. Η απίστευτη πυκνότητά της ισοδυναμεί με την συμπίεση της Γης φτάνοντάς την στο μέγεθος μπιζελιού. (Η μάζα ενός κυβικού εκατοστού μιας μελανής οπής ζυγίζει εννέα τόνους). Ο κύκλος επαναλαμβάνεται διαρκώς από την πρωταρχή του Σύμπαντος, τα νέφη σχηματίζουν αστέρες, οι αστέρες δημιουργούν βαρέα στοιχεία και τα σκορπίζουν στο διάστημα με αστρικούς ανέμους και εκρήξεις.

Οτιδήποτε λοιπόν ζει, οφείλει την ύπαρξη του στο φαινόμενο του θανάτου και οτιδήποτε πεθαίνει σηματοδοτεί την ύπαρξη νέας ζωής. Αυτή είναι η φυσική ροή και εξέλιξη της ζωής από τον φυσικό κόσμο του αισθητού, μέχρι και τον άυλο μεταφυσικό.

Όπως ένα πλατάνι για να ανθίσει τις φυλλωσιές του πρέπει πρώτα να απαλλαγεί από τα μαραμένα νεκρά φύλλα του και να μείνουν γυμνά τα ακανόνιστα κλαδιά του για να μπορέσει να ανθίσει ξανά. Έτσι, και μία ψυχή πρέπει πρώτα να απαλλαγεί απο το υλικό σώμα που την φέρει, να μείνει γυμνή και διαυγής για να μπορέσει να μετενσαρκωθεί.

Στον κόσμο του μεταφυσικού, η επιστήμη δεν μπορεί να εισέλθει. Φτάνει έως ένα σημείου, ίσως να αγγίζει και τα όρια του, αλλά ως εκεί. Επί παραδείγματι. Γνωρίζει την ύπαρξη μιας με-

λανής οπής και τα χαρακτηριστικά της, αλλά δεν μπορεί να την δεί. Η ίδια η επιστήμη μας λέει οτι μια μελανή οπή γίνεται αντιληπτή μόνο απ τον ορίζοντα γεγονότων που την περιβάλλουν, δεν μας λέει τίποτα τεκμηριωμένο για το τι υφίσταται μέσα της, ούτε που καταλήγει. Έτσι η μεταφυσική είναι αντικείμενο φιλοσοφικού περιεχομένου και όχι επιστημονικού. Και φιλοσοφία κατά την Πλατωνική αντίληψη εστί μελέτη θανάτου.

Στο σύγχρονο κόσμο, ο άνθρωπος στο άκουσμα και μόνο της λέξης θάνατος, διακατέχεται από τρόμο, φοβίες και πανικό. Αυτό συμβαίνει κατά κύριο λόγο, γιατί αγνοεί το πρωταρχικό στάδιο ύπαρξής του. Το ότι βρισκόταν στην ίδια ακριβώς κατάσταση και πριν γεννηθεί και το «Πάς ώσπερ άρτι γεγονώς εκ του ζην απέρχεται». Σχεδον πλήρως αποκομμένος από τη μεταφυσική λόγω της αστικοποίησης του, μοιραία έχει διακόψει την επικοινωνία με τον εσωτερικό κόσμο της ψυχικής του ύπαρξης γι' αυτό και η ψυχή του μετατράπηκε σε ψυχολογία.

Όσο πιο αστικοποιημένος είναι ένας άνθρωπος τόσο περισσότερο χάνει την επαφή με τον εσωτερικό και ψυχικό του κόσμο και όσο περισσότερο χάνεται η επαφή τόσο περισσότερο θα απέχει απο τον κόσμο των αισθήσεων.

Οι φοβίες θα πληθαίνουν και οι άμυνές του θα αυξάνονται εώς ότου κλειστεί σε μια «σφαιρική γυάλα» προστασίας που θα του παρέχει την ψευδαίσθηση της ασφάλειας, κλείνοντας μαζί και την ψυχική του ύπαρξη.

Ο άνθρωπος άφησε την ύπαιθρο για τις τερατουπόλεις, απ' τις τερατουπόλεις μπήκε στο διαμέρισμά του και απ' το διαμέρισμά του κλείστηκε στην κάμαρά του, όπου επιστέγασε και την ανυπαρξία του. Στο αδιέξοδο αυτό που έχει περιέλθει ψάχνει άδολα να βρει λύσεις. Με αυτόν τον τρόπο καταφεύγει σε ψευδαισθήσεις και στην ουτοπία του «φαίνεσθαι».

Προσπαθεί με μια απέλπιδη προσπάθεια να αποδείξει στον κοινωνικό του περίγυρο ότι είναι ισχύρος, άφοβος και κυρίως δεν είναι μόνος (μέσω των υλικών του αγαθών πάντα). Ενώ στην πραγματικότητα είναι τρομαχτικά μόνος και απελπιστικά ανίσχυρος! Πάνω στην ουτοπία του «φαίνεσθαι» έχει χτίσει μια ολόκληρη βιομηχανία παγκοσμίων διαστάσεων. Τη βιομηχανία του θεάματος!

Έτσι λοιπόν ο άνθρωπος απομονωμένος από κάθε τι φυσικό και προσκολλημένος σε οτιδήποτε του αποσπά την προσοχή απο την φυσική του εξέλιξη, αναλώνεται στις ψευδαισθήσεις που του παρέχει η απατηλή κοινωνική σύσταση στην οποία επέλεξε να ενταχθεί, καθιστώντας τον ΜΑΖΑΝΘΡΩΠΟ!

Αυτό επιβάλλει ο σύγχρονος τρόπος ζωής και ο μαζάνθρωπος άβουλος και ευκόλως καθοδηγούμενος υποτάσσεται, δίχως την παραμικρή αντίδραση χάνοντας την εκ φύσεως επαναστατικότητά του σε κάθε τι αντιφυσικό.

Έπαψε να καλλιεργείται ιχνηλατώντας τα βήματα της ψυχής του που θα του άρουν το υπαρξιακό αδιέξοδο, διότι διέκοψε το ταξίδι της ψυχής του στον κόσμο των αισθήσεων. Έτσι δεν θα αφουγκραστεί το έσχατον προς χάρην της ζωής και της δημιουργίας, ούτε τη θυσία της ύπαρξης προς χάρην της ψυχής. Δεν θα σταθεί ποτέ σε μια γωνιά της γης να γίνει μάρτυρας του σύμπαντος, ούτε θα νιώσει τον αστραποβόλο θεό Ήλιο να τον χρυσοστολίζει και να τον χρωματίζει αχνά με ζωή και γνώση. Και δεν θα αναζητήσει ποτέ τον εαυτό του μέσα στον έναστρο ουρανό.

Σ' αυτήν τη δυσάρεστη και δεινή θέση που έχει περιέλθει ο σύγχρονος εκφυλισμένος κόσμος, καλείται να υποστεί τις ισόμετρες συνέπειες. Όχι ως θεία δίκη ή τιμωρία, αλλά ως φυσική παράμετρος του αντιφυσικού τρόπου ζωής και σκέψης. Η πνευματική κατάπτωση, η εξαθλίωση των ηθών και αξιών του, είναι μία αναπόφευκτη και αναμενόμενη κατάσταση η οποία για να μεταβληθεί πρέπει να γεννηθεί εκ νέου. Εδώ δεν υπάρχει αναδημιουργία ή αναγέννηση, δεδομένου ότι για να γεννηθεί κάτι εξαρχής, πρέπει οποιαδήποτε κατάσταση προϋπήρχε να πάψει να υφίσταται. Για να πάψει να υφίσταται πρέπει να καταστραφεί ολοσχερώς, ούτως ώστε να αφανιστεί διαπαντός. Έπειτα, αρχής γενομένης εκ του μηδενός θεμελιώνονται ισχυρές βάσεις για το ξεκίνημα ενός νέου διηνεκούς κύκλου ζωής. Από μία σπενγκλερική προσέγγιση του θέματος. Η αλληλουχία της ιστορίας και των πολιτισμών, είναι ταυτόσημη με αυτή του κύκλου ζωής.

Αρνούμενοι την γραμμική πορεία της και υπέρμαχοι της κυκλικής ιστορικής πορείας, βλέπουμε τον κύκλο ζωής ενός πολιτισμού με όρους εποχών. Την Άνοιξη ως την απαρχή μιας νέας εποχής (το λυκαύγες του πολιτισμού). Το Καλοκαίρι όπου βρίσκεται στο απόγειό του. Το Φθινόπωρο όπου αρχίζει η κατάρρευση και η παρακμή του πολιτισμού και τον Χειμώνα που αποτυπώνεται η τελική φάση του, με τον θάνατό του.

Γέννηση, ακμή, παρακμή και θάνατος. Τίποτα από όσα έχουν παρακμάσει δεν μπορεί να αναγεννηθεί.

Τελειώνοντας θα αναφερθώ επιγραμματικά στις τέσσερις τελευταίες και πιο καταλυτικές ιστορικές περιόδους του ανθρώπινου πολιτισμού, που διαδοχικά η μία επισφραγίστηκε από την άλλη.

Ο Αρχαίος Ελληνικός Πολιτισμός που δεν γνώρισε ποτέ κάτι ανάλογό του η ανθρωπότητα, κατά τον οποίο υπήρξε ραγδαία άνθηση των τεχνών, επιστημών, γραμμάτων και η διάδοση των αξιών και του πολιτισμού σε όλο τον τότε γνωστό κόσμο. Ήλθε η μεταβατική περίοδος του Ρωμαϊκού πολιτισμού, εώς ότου έρθει η εποχή του μεσαίωνα για να επισφραγίσει το τέλος του αρχαιολλinitial πνεύματος. Εν συνεχεία έρχεται η αναγέννηση με τάσεις μιας κάποιας «αναβίωσης», με άφθονες διαφοροποιήσεις και διαστρεβλώσεις, του αρχαίου πνεύματος, με άνθηση των γραμμάτων και των τεχνών. Με αλλαγές σε όλες τις πτυχές της ανθρώπινης δραστηριότητας, σε πολιτικούς και κοινωνικούς θεσμούς. Έπειτα έρχεται ο διαφωτισμός με τον διαχωρισμό των κοινωνικών τάξεων μέσω της Γαλλικής επανάστασης, θέτοντας συνεπαγωγικά τις βάσης για τα σύγχρονα φιλοσοφικά ρεύματα που, καλώς ή κακώς, διατηρούνται ακόμα και σήμερα.

Στις μέρες μας εκδηλώνεται το φαινόμενο της παγκοσμιοποίησης και της νέας τάξης πραγμάτων. Με την απαξίωση των ηθών, την παραβίαση των φυσικών νόμων, τον εθνομηδενισμό, την ηθικοπνευματική παρακμή και διάβρωση της ανθρωπότητας. Καταλύει οτιδήποτε θεμελιώθηκε πάνω στις αξίες της αριστείας και της αρχαίας φιλοσοφίας. Έτσι λοιπόν η παγκοσμιοποίηση είναι η τέταρτη κατά σειρά καταλυτική περίοδος του ανθρώπινου πολιτισμού, δεν θα είναι όμως και η τελευταία.

Με βάση την αλληλουχία του δίπολου αλλά και τη συνέπεια της ακάματης επαναληπτικότητας, αναμένεται η παρουσία και εμφάνιση μιας νέας περιόδου που θα αποτελέσει το τέλος και την ήττα της παγκοσμιοποίησης.

Ποια θα είναι άραγε αυτη η νέα περίοδος; Η νέα εποχή που θα σημάνει το τέλος της παρακμής και του εκφυλισμού, για να θέσει εκ νέου τις βάσεις μιας νέας αρχής θεμελιωμένης στη σημασία των φυσικών νόμων. Στην εξέλιξη της ανθρώπινης σκέψης και στην ειμαρμένη, η οποία διέπει την φυσική πορεία των πραγμάτων και των γεγονότων. Θα είναι μία Αυγή για τον πολιτισμό και τη διαιώνιση του ανθρώπινου είδους. Μια εποχή ολόχρυση για τη διανοητική και πνευματική καλλιέργεια, που θα συμβάλλει καθοριστικό ρόλο στην εξέλιξή μας. Θα είναι η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ της ανθρωπότητας και του πολιτισμού!

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΡΙΘ. 19

ΕΘΝΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

Ο ΚΟΥΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ

Δὲν εἶναι λύσις ἀλλὰ περιπλοκή.

Ἀντὶ τῆς Ἀγάπης ἐδίδαξε τὸ Μῖσος.

«Κλείσατε τὰ αὐτιὰ τῆς ψυχῆς σας, γιὰ νὰ μὴ φθάσουν τὰ τραγούδια τῶν ἀπατεώνων μέσα σας. Πρέπει νὰ γυρίσουμε πίσω εἰς τὰς πηγὰς ἐκείνας ἀπὸ τὰς ὁποίας ἔρευσε τὸ νερὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ καθαρὸ καὶ ἁγνὸ καὶ νὰ ἀναβαπτισθοῦμε ἐκεῖ μέσα καὶ νὰ ξαναγίνουμε Ἕλληνες. Τότε θὰ ὁρμήσουμε πρὸς ἕνα νέον μέλλον καὶ ὄχι πρὸς τὸ μέλλον τοῦ ἀφανισμοῦ».

ΙΩ. ΜΕΤΑΞΑΣ

«Δὲν εἶναι ἴσως μακρυὰ ἡ ἡμέρα ποὺ θὰ μπορέσουμε νὰ ποῦμε: Ὑπῆρξε ἕνας κακὸς ἐφιάλτης ποὺ τυράννησε κάποτε τὴν ἀνθρωπότητα ἀδίκως καὶ παραλόγως.»

ΕΚΔΟΣΙΣ Ε.Ο.Ν.

1939

Ο ΚΟΥΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ

Σε αυτό το τεύχος του περιοδικού, έχουμε την χαρά να σας παρουσιάσουμε ένα πραγματικά μουσειακό κομμάτι, που δεν έχει δημοσιευτεί ξανά στο παρελθόν, το οποίο, όμως, παραμένει τραγικά επίκαιρο.

ΤΟΥ Κωνσταντίνου Αλεξανδράκη

Πρόκειται για μία μπροσούρα του 1939 από την Κεντρική Διοίκηση της Εθνικής Οργάνωσης Νεολαίας, της Νεολαίας του καθεστώτος της 4ης Αυγούστου, με θέμα τον κομμουνισμό. Η μπροσούρα αυτή, όπως θα δείτε και παρακάτω, δείχνει ξεκάθαρα το πόση γνώση υπήρχε για το καθεστώς της ΕΣΣΔ και πως ακόμα και σήμερα λέει πράγματα που θα ήθελαν να κρύψουν οι μπολσεβίκοι.

Το δυστυχές γεγονός με αυτή την μπροσούρα είναι ότι παρότι εκδόθηκε το 1939 παραμένει επίκαιρη μέχρι και σήμερα. Το φυσιολογικό θα ήταν ότι με τα τόσα δεινά που υπέστη ο Ελληνισμός από τους κομμουνιστές, η μπροσούρα αυτή θα έπρεπε να έχει μηδενική χρησιμότητα. Δυστυχώς, όμως, αυτή τη στιγμή την χώρα την κυβερνάνε οι κομμουνιστές, οι οποίοι έχουν κυριαρχήσει πλήρως.

Φυσικά, δεν θα πρέπει κανείς να απατάται νομίζοντας ότι μιλάμε μονάχα για τους συριζαίους, αφού αυστηρώς αριστερά και αντεθνικά κόμματα είναι και οι ΑΝΕΛ του Καμμένου και η Νέα Δημοκρατία του Μητσοτάκη και το ΠαΣοΚ και όποιο όνομα και αν τελικά κατέλθει στις εκλογές.

Καθόλου τυχαίο το γεγονός πως όλα τα σημαντικά αντεθνικά νομοσχέδια που ήρθαν στην Βουλή τους τελευταίους μήνες που τον τόπο κυβερνά ο Σύριζα, υπερψηφίστηκαν από μία ευρεία κοινοβουλευτική πλειοψηφία, που περιελάμβανε την Νέα Δημοκρατία. Συνεπώς κάθε λόγο έχουμε να κατατάσσουμε στους κομμουνιστές ένα κόμμα που ψήφισε το μνημόνιο της αριστεράς, το τζαμί στον Βοτανικό και το σύμφωνο συμβιωσης των ομοφυλοφίλων.

Δεν είναι λύσις αλλά περιπλοκή.
Αντί της Αγάπης εδίδαξε το Μίσος
«Κλείσατε τα αυτιά της ψυχής σας, για να μη φθάσουν τα τραγούδια των απατεώνων μέσα σας. Πρέπει να γυρίσω πίσω εις τας πηγάς εκείνας από τας οποίας έρευσε το νερό του Ελληνικού πολιτισμού καθαρό και αγνό και να αναβαπτισθούμε εκεί μέσα και να ξαναγίνουμε Έλληνες. Τότε θα ορμήσουμε προς ένα νέον μέλλον και όχι προς το μέλλον του αφανισμού»

Ιω. Μεταξάς

«Δεν είναι ίσως μακρυά η ημέρα που
θα μπορέσουμε να πούμε: Υπήρξε ένας κακός
εφιάλτη που τυράννησε κάποτε
την ανθρωπότητα αδίκως και παραλόγως»

Έκδοσις Ε.Ο.Ν. – 1939

Φαλαγγίτες και Φαλαγγίτισεες
Σκαπανείς και Σκαπάνισσες,

Πρέπει να πούμε λίγα για τον κομμουνισμό. Μη τρομάξετε από το θέμα. Όσο ευρύτατο κι' αν το καταντήσανε με την άφθονη μελάνη που ξοδέψανε για δαύτον, μπορεί να εξαντληθεί πολύ γρήγορα, όταν υπάρχη καλή πίστι και άκαμπτη θέλησι. Πρέπει να ξέρετε πρώτα – πρώτα πως ο κομμουνισμός δεν είναι λύση αλλά περιπλοκή. Κανένα ζήτημα δεν λύει ο κομμουνισμός. Καταπιάνεται με όλα τα ζητήματα μόνον για να τα μπερδέψη. Απόδειξι είναι η νέα Ρωσσία. Ύστερα από είκοσι χρόνια μπολσεβίκικη ζωή τι μας παρουσιάζει; Μια απαίσια και πρωτοφανή στην ιστορία δικτατορία της Γκεπεού, που είναι φυσικώς ξένη με την Ρωσσία, γιατί η μέγιστη πλειοψηφία των αρχηγών της είναι εβραίοι. Μια δικτατορία που ξεσκίζει πρώτα – πρώτα την ίδια της την σάρκα και εξοντώνει απάνθρωπα τα πιο πιστά και αφοσιωμένα, τα πιο δοξασμένα και διακεκριμμένα μέλη της, τους πιο ονομαστούς δασκάλους της συμμορία τους, τους πιο ξακουστούς εργάτες της μαύρης τρομοκρατίας. Αντί να κάνη τους εργάτες αφεντάδες όπως τώταξε, τους κατήντησε κυριολεκτικά σκλάβους, που δουλεύουν υπό τις χειρότερες συνθήκες και πληρώνονται λιγώτερο απ' όλους τους εργάτες της Ευρώπης. Για να ελευθερώση δήθεν τους χωρικούς από τους τσιφλικάδες, τους έκαμε σκλάβους μιας γραφειοκρατίας, που δεν έχει καμιά σχέσι με τη δουλειά και με τη γη και τους εχώρισε από κάθε πρωτοβουλία και κάθε άμεσο δεσμό με το χωράφι τους. Έτσι σήμερα ο Ρώσσος χωρικός είναι κατά φαντασίας συνιδιοκτήτης όλων των απέραντων στεππών της Μεγάλης Ρωσσίας. Δεν έχει όμως ούτε αρκετό ψωμί για να χορτάση, ούτε το δικαίωμα να πάρη ένα αυγό από τη φωλιά του ορνιθώνα του. Είναι δε ακόμη στη Ρωσσία παρά την εθνικοποίηση της παραγωγής, πλήθος από επιχειρηματίες που εργάζονται έχοντας τα μαγαζιά τους. Μα κανείς απ' αυτούς δεν ξέρει τι τον περιμένει αύριο, κατά τα γούστα των μπολσεβίκων που κυβερνούν.

Εκτός απ' αυτά έχει καταργηθή κάθε ίχνος ανθρώπινου δικαιώματος και αρκεί να φανερωθή κανείς πως δεν θαυμάζη τον παράδεισο που έχει μπροστά του, για να πάθη τα χειρότερα. Είνε αλήθεια πως έχουν γίνη κάτι μεγάλα έργα (διώρυγες, εργοστάσια, σιδηρόδρομοι κλπ.) μα όλα αυτά χωρίς λογαριασμό, χωρίς να αξίζουν τις θυσίες που χρειάστηκαν γι' αυτά και χωρίς να αποδίδουν ανάλογα με τα έξοδά τους. Τα έκαμαν μάλλον για προπαγάνδα, δηλαδή για να καταπλήξουν πρώτα – πρώτα το Ρωσσικό λαό και έπειτα το εξωτερικό. Μα το χειρότερο σε τούτη τη δουλειά είναι που τα έκαμαν με το αίμα του λαού, με την καταναγκαστική εργασία εκατομμυρίων αθώων πολιτικών – κατάδικων και την πολύ κακοπληρωμένη δουλειά του αιχμαλωτισμένου υπό το βούρδουλα της Γκεπεού Ρωσσικού προλεταριάτου. Μοιάζουν πολύ αυτά τα έργα με της Πυραμίδες των Φαραώ, που έγιναν από τους δούλους της αρχαιότητας για να φαντάζη στον κόσμο η ματαιοδοξία των νεκρών. Και ύστερα από τα πολλά κόκκινα κεράσια που έταζαν πως θα μαζέψουν, τι βρίσκουμε σήμερα στο καλάθι τους; Άρχισαν να γυρίζουν ντροπιασμένοι στα παλιά. Αντίς για τον ελεύθερο έρωτα που δίδαξαν, έρχονται τώρα και προσκυνούν την οικογενειακή τιμή και την υπόληψι.
Αντίς για το «κάτω τα σύνορα κι ο εθνισμός», προσπαθούν τώρα να εμπνεύσουν αγάπη για την Ρωσσική Πατρίδα και ενθουσιασμό για της εθνικές της δόξες και εμπιστοσύνη στην εθνική της σταδιοδρομία. Αντίς για τον πόλεμο κατά της ιδέας της θρησκείας και προ παντών κατά της Χριστιανικής πίστεως, κυττάνε τώρα να τα συμβιβάσουνε μαζύ της και να ζητήσουνε σ' αυτήν ένα αποκούμπι για την κοινωνική τους ενότητα. Τέλος αντίς να καταργήσουν την εκμετάλλευση και το εισόδημα, έκαμαν τεράστια εθνικά δάνεια με αρκετά στρογγυλό τόκο και έτσι διοργάνωσαν νέους κεφαλαιοκράτες, που έχουν την πιο σίγουρη, την πιο ασφαλισμένη εκμετάλλευσι επάνω στην παραγωγή και την εργασία της Ρωσσίας. Όλα αυτά αποδεικνύουν ότι δεν εστάθηκαν ικανοί να δημιουργήσουν τίποτε το νέο και ότι ακόμα, αν περάσουν άλλες είκοσι χιλιάδες χρόνια θα πηγαίνουν πάντα προς τα πίσω και όχι προς τα μπρος. Και αν λογαριάσουμε πόσα εκατομμύρια ψυχές, πόσο αίμα αθώο και πόσα άδικα δάκρυα

και ψυχικά μαρτύρια έχει κοστίσει αυτό το παράνομο πείραμα, θα μας καταλάβει ίλιγγος και θα κλάψουμε με την ψυχή μας τον δυστυχισμένον αυτόν λαόν που τον βρήκε τόσο μεγάλη συμφορά.

Ήταν γραφτό να πληρώσουν οι Ρώσσοι της αμαρτίες του κόσμου όλου, ήταν γραφτό στον λαόν αυτόν τον καθυστερημένο και με την πιο αθωότερη ψυχή, στη Χώρα αυτή την απομονωμένη και απροσπέλαστη, στο έθνος αυτό το αδικημένο από τους Κυβερνήτες του, να βρουν πρόσφορο έδαφος και ασφαλισμένο καταφύγιο οι λυμεώνες της ανθρωπότητος και οι εχθροί της Χριστιανικής προσπάθειας για την ανωτεροποίησι του κόσμου. Από πολύ παληά χρόνια βυσσοδομούσαν στα κρυφά κι ωργάνωσαν χίλιες δυό συνωμοσίες. Μα εδώ και 90 χρόνια βρήκαν κάτι καλλίτερο και πιο αποτελεσματικό. Κάποιος εβραίος ψευτοφιλόσοφος που τον έλεγαν Κάρλ Μάρξ

σκάρωσε τον Κομμουνισμό. Εκμεταλλεύθηκε την έφεσι προς την πανανθρώπινη δικαιοσύνη και την αλληλεγγύη των ανθρώπων, που η διδασκαλία του Χριστού εχάραζε βαθειά μέσα στο υποσυνείδητο των χριστιανικών λαών. Εκμεταλλεύτηκε την διάψευσι των ελπίδων, που γέννησε η διακήρυξι της Γαλλικής Επαναστάσεως, Ελευθερία, Ισότης, Αδελφότης, που είνε μια επί το πρακτικώτερο και ρεαλιστικώτερον ερμηνεία του αγαπάτε αλλήλους. Και ήρθε να κατηγορήση τους διοικούντας, πως αυτοί δεν θέλουν να γίνη δικαιοσύνη και να πη σε κείνους που νόμιζαν τον εαυτό τους αδικημένο: Ενωθήτε για να πάρετε το δίκηο με το χέρι σας και να διορθώσετε τον κόσμο, όπως σας αρέσει με τη βία και τη δύναμι.
Εκεί που ο κόσμος αγκομαχούσε για να πάη μπρός, εκεί που άρχισε να πλησιάζη προς την αλήθεια, εκεί που αναγνώριζε τα δικαιώματα του ανθρώπου και άρχισε να μπαίνη μέσα στο νόημα της διδασκαλίας του Χριστού, εκμεταλλεύθηκε ακριβώς αυτή την ελευθερία και πιάστηκε ακριβώς από αυτά τα δικαιώματα, για να ρίξη το μπέρδεμα και να σπείρη ζιζάνια. Αντί της συνεργασίας, έρριξε την αντίδρασι και την αντίπραξη. Αντί της συνεννοήσεως, έσπειρε την παρεξήγησι, αντί της πειθούς, την βία και την επιβολή. Αντί της ειλικρίνειας, την καχυποψία και την επιβουλή. Αντί της Ενότητος, τον αλληλοσπαραγμό και την αλληλεξόντωσι. Αντί της αγάπης, το μίσος.
Μα δε θα ήταν τίποτε η διδασκαλία αυτή, ούτε θα ήταν ανάγκη να μιλάμε σήμερα γι' αυτή, αν δεν είχε τους απ' έξω βοηθούς της. Δεν θα μπορούσε η διδασκαλία αυτή να κερδίση μεγάλο μέρος των εργατών και να καταντήση κίνδυνος για την ανθρωπότητα ολόκληρη, αν πίσω απ' αυτήν και μακρυά απ' αυτήν δεν στεκόταν ένας μαύρος δράκοντας, για να υποστηρίζη την δράσι της και να εκμεταλλευθή τους καρπούς της δουλειάς της. Οι εργάτες όπως το αποδεικνύει η ιστορία του εργατικού Κινήματος αντέταξαν πεισματώδικη αντίστασι στο Μαρξισμό και εξακολουθούν ακόμα να το κάνουν. Δεν εβοηθήθηκαν όμως από πουθενά. Αφέθηκαν από όλους έρμαια στα χέρια της φαρμακερής και ψυχοφθόρας προπαγάνδας. Το κεφάλαιο τους εκμεταλλεύθηκε ανοικτείρμονα και όσο μπόρεσε. Το Κράτος τους παρεξήγησε και τους επίεσε με όλη του τη δύναμι. Ο

Κοινοβουλευτισμός τους εκορόιδεψε και τους πέταξα τόσα ψύχουλα μονάχα, όσα έπρεπε, για να δικαιολογιέται ο αγώνας που οι κομμουνισταί ωργάνωναν και έτσι, που να φαίνεται, πως μόνον η πίεσι των εργατών και η δική τους δύναμι φέρνει το καθεστώς σε θεογνωσία και τους δίνει το δικαίωμα να ζήσουν. Έτσι δηλαδή ώστε να δικαιολογήται πλήρως η κομμουνιστική θεωρία. Αν ρωτάτε τώρα για την επιστήμη και για τη διανόησι γενικά, έπαιξε ένα ρόλο αληθινά ανάξιο για τον εαυτό της.

Να με δυο λόγια ποια είναι η θεωρία του Μάρξ:

«Η δουλειά του ανθρώπου δίνει αξία σε όλα τα πράγματα. Γιατί η φύσι τίποτα δεν μας δίνει χωρίς δουλειά. Αν θέλετε λοιπόν να βρήτε το τι αξίζει κάθε πράγμα λογαριάστε πόσες ώρες κανονική δουλειά ενός καλού εργάτου χρειάστηκε για να γίνη. Έτσι το μέτρο της αξίας είνε το εργατικό μεροκάματο κατά μέσον όρο. Και το μεροκάματο τούτο πάλι καθορίζεται από την αξία που έχουν τα πράμματα που ξοδεύει ο εργάτης για να ζήσει με την οικογένειά του».
Αυτός είναι ο πολύ μπερδεμένος λογαριασμός που στήνει ο Μάρξ, για να μετρήση απάνω σ' αυτόν όλες της κοινωνικές μας σχέσεις και να βγάλη τα πιο εκτεταμένα συμπεράσματα. Μεταβάλλει τον εργάτη σε βόιδι του ζευγαριού και τον γυρίζει σε χρόνια χειρότερα και της δουλείας ακόμη, για να πετύχη το σκοπό του. Μα ελάτε να δούμε παρακάτω τι θα μας πη:
Όταν όμως ο εργάτης βάζει κάτω τη δουλειά του, δεν παράγει ακριβώς όσα χρειάζεται για να ζήση αυτός, αλλά πολύ περισσότερα. Μα αυτά τα περισσότερα, που λέγονται υπεραξία, τα κλέβει ο εργοδότης του και γι' αυτό πλουταίνει. Να λοιπόν που είναι η εκμετάλλευσι. Να πως γίνωνται όλα τα μεγάλα και τα καλά στο κόσμο. Να γιατί όλος ο κόσμος ανήκει στον εργάτη και αυτός πρέπει να τον διοικήση, καταργώντας την ατομική ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής, που είναι όλα δικά του, γιατί τα έχουν κλεμμένα απ' αυτόν.
Αυτή είναι η θεωρία του Μάρξ, που δεν πολεμήθηκε όπως έπρε-

πε. Η επιστήμη αντί κάθε άλλης αποκηρύξεως και αναθεματισμού, έστησε στα Πανεπιστήμια μια έδρα, όπου διδάσκεται ο από καθέδρας σοσιαλισμό, που δεν είναι παρά μια έμμεση αναγνώρισί του. Οι δε διανοούμενοι, φρόντισαν ή να ενισχύσουν την εις βάρος των εργατών αδικία ή να κάνουν τον προοδευτικό και να σοσιαλίζουν, κάνοντας πλάτες στον Μαρξισμό.
Είναι πολύ φανερό πως ο Μάρξ είναι κακής πίστεως επιστήμων, που αποδεικνύεται από όλη τη ζωή του και τη δράσι του. Μα και η θεωρία του αυτή είναι από όλες της μεριές αστήρικτη και κούφια. Διότι είναι έμφυτον στην ανθρώπινη εργασία να παράγη υπεραξία. Αλλοίμονο αν ο άνθρωπος παρήγαγε τόσο μονάχα, όσο χρειάζεται για να ζήση. Θάταν άλλως περιττή για την κοινωνία μια τέτοια εργασία. Υποχρέωσι λοιπόν παντός εργαζομένου είναι παραγάγη υπεραξία. Αυτός είναι ο νόμος της φύσεως και η ανώτερη και κυρίαρχη θέλησι της ανθρωπότητας που, μας αναγκάζει να δουλεύουμε για την πρόοδο και την ανωτεροποίησι.
Άλλο το ζήτημα αν η υπεραξία αυτή ανήκει στον κεφαλαιούχο και αν αυτός την διαχειρίζεται καλά. Μα δεν ανήκει και στον εργάτη, γιατί οφείλεται στην εργασία ολόκληρης της ανθρωπότητος που συντελεί με όλους τους τρόπους στην ύπαρξι και τελειοποίησι της σημερινής βιομηχανικής παραγωγής. Γιατί οφείλεται ακόμα όχι μονάχα σε μας που ζούμε σήμερα, μα και στις περασμένες γενιές που η εργασία τους μας συντροφεύει και μας βοηθεί. Στο κάτω δε της γραφής σε ποιον ανήκει το κεφάλαιο που αυτό αυξάνει κάθε μέρα; Ποιος θα το πάρη μαζύ τους στον τάφο του; Και που ήθελε να πάη αυτή η υπεραξία αν όχι προς ενίσχυσι του κεφαλαίου, δηλαδή προς ενίσχυσι πάλι της κοινωνικής παραγωγής του μέλλοντος;
Άλλο το ζήτημα αν ο εργάτης αμείβεται αρκετά και αν οι όροι της δουλειάς του είναι καλοί. Άλλος ακόμα λογαριασμός, αν η παραγωγή πρέπει να εξαρτάται από το γούστο του κεφαλαιούχου και δεν πρέπει το Κράτος, δηλαδή η ολότης των παραγωγών, να γίνουν ικανοί να διαχειρισθούν καλύτερα και προς όφελος μεγαλείτερο της κοινωνίας τα ζητήματα της παραγωγής. Αλλά από το σημείο αυτό ως την διά της βίας αρπαγής του πλούτου από το προλεταριάτο και

την διαχείρισι της παραγωγής από αυτό και μόνο χάρις στη νίκη του και με το δίκαιον του ισχυροτέρου υπάρχει μεγάλη απόστασις.
Είναι επίσης έξω φρενών ένα κάτι άλλο που υποστηρίζει ο Μάρξ δια να στηρίζη επάνω στη ζωή, τη ψευτιά που έστησε απάνω στα χαρτιά. Λέει με πολύ μεγάλο τουπέ ότι η Ιστορία ολόκληρη είναι ιστορία της πάλης των τάξεων, ενώ είνε πολύ εύκολο να καταλάβη κανείς, χωρίς να είναι μεγάλος ιστορικός, ότι η ιστορία είνε προ παντών και κυρίως ιστορία της εξελίξεως της διανοητικότητος του ανθρώπου και ιστορία της πάλης ιδεών και των διαφορετικών αντιλήψεων μεταξύ των ανθρώπων, που είναι εξαιρετικώς διανοούμενα όντας και που από την διανοητικότητά τους εξαρτάται κάθε τους ενέργεια.
Ενώ όμως είναι τόσον εύκολο πράγμα να καταπολεμηθή αυτή η θεωρία και να εκλαϊκευθή η θετική αλήθεια και η επιστημονική γνώσι, αυτό το πράγμα δεν έγινε, όχι βέβαια διότι οι διανοούμενοί μας δεν είχαν τόση δυναμικότητα ή δεν υπήρχαν τα κατάλληλα μέσα. Που πρέπει λοιπόν ν' αποδώσουμε αυτή την έλλειψι θελήσεως; Πώς να εξηγήσουμε αυτή την παθητικότητα; Ποιος ήταν αυτός που ενάρκωνε το αίσθημα της αυτοσυντηρήσεως της κοινωνίας μας; Δεν μας ενδιαφέρει προς το παρόν και δεν έχουμε τον απαραίτητο καιρό να το εξετάσουμε. Ένα μονάχα μπορούμε να τονίσουμε σήμερα: ότι ο Κομμουνισμός που βούτηξε μια τόσο μεγάλη χώρα στο πένθος και στην απόγνωσι, απογυμνώνεται κάθε μέρα περισσότερο και γίνεται κάθε μέρα μισητότερος από όλους. Τελευταία μάλιστα υφίσταται τρομακτικές ήττες και στην διεθνή διπλωματία, μεσ' την οποία θέλησε να μπερδευτή, αφού απελπίστηκε από την αυστηρή κομμουνιστική αποχή του.
Είναι πια φανερό πως και μέσα στη Ρωσσία δεν στέκει καθόλου καλά στα πόδια του και δεν είναι ίσως μακρυά η ημέρα που θα μπορέσουμε να πούμε: Υπήρξε ένας κακός εφιάλτη που τυράννησε κάποτε την ανθρωπότητα αδίκως και παραλόγως

Λαϊκές Παραδόσεις: Οι Μοίρες

Κάτω από τις συνθήκες της παγκοσμιοποίησης και της νέας τάξης πραγμάτων, τα Έθνη και οι Πατρίδες δέχονται έναν ανελέητο πόλεμο. Στην Ελλάδα με την αλλαγή των βιβλίων ιστορίας, την κατασκευή τεμένους και τα νέα ήθη που εισάγονται επιβάλλεται η λήθη και χάνεται η εθνική μνήμη.

ΤΗΣ Ήριννας

Εν τούτοις, υπάρχουν Έθνη, όπως η Ελλάδα, των οποίων η ιστορία, η λογοτεχνία και οι παραδόσεις αποτελούν τα αναχώματα απέναντι σε αυτές τις επιχειρούμενες αλλαγές. Και είναι οι θρύλοι, οι λαϊκές δοξασίες, τα δημοτικά τραγούδια και οι παραδόσεις τα στοιχεία εκείνα που προδίδουν την φυλετική και ιστορική συνέχεια των Ελλήνων.

Οι παραδόσεις δεν αποτελούν ασήμαντα αθύρματα και ιστοριούλες, αλλά αντιθέτως αντικατοπτρίζουν την ψυχή και την ταυτότητα ενός λαού, την πορεία του στο πέρασμα των χρόνων. Στην στήλη αυτή λοιπόν, θα παρουσιάζονται μύθοι και θρύλοι, λαϊκές παραδόσεις και ιστορίες ενώ θα επιχειρείται η σύνδεσή τους με το παρελθόν αλλά και με ουσιαστικά ερωτήματα που αφορούν κάθε Έλληνα που μάχεται για το μέλλον της πατρίδας του.

"Στη μέση κατάμεσα της γης είναι ένα βουνό πολύ ψηλό, ώστε η κορφή του φτάνει στον ουρανό. Εκεί κάθουνται οι Μοίρες ή Τύχες. Κάθε άνθρωπος άμα γεννηθεί, γεννιέται και η τύχη του." Λαϊκή παράδοση από το χωριό Λάστα του δήμου Μυλάοντος Γορτυνίας.

Ερχόμαστε από μια σκοτεινή άβυσσο και καταλήγουμε σε μια σκοτεινή άβυσσο. Το μεταξύ φωτεινό διάστημα το λέμε ζωή. Η ζωή λοιπόν κάθε ανθρώπου μπορεί να είναι μονότονη ή γεμάτη περιπέτεια, φτωχή ή πλούσια, με δυστυχίες ή γεμάτη ευδαιμονία. Είναι όμως η πορεία της ζωής μας το αποτέλεσμα των δικών μας επιλογών και αποφάεων ή μήπως το μέλλον μας είναι προδιαγεγραμμένο με τις αποφάσεις να έχουν ήδη ληφθεί από μια έξωθεν δύναμη; Πρόκειται για ένα ζήτημα που ταλανίζει εδώ και αιώνες τους ανθρώπους και έχει να κάνει με την μοίρα μας. Με άλλα λόγια, εμείς οι ίδιοι δημιουργούμε το μέλλον μας ή μήπως αυτό είναι ήδη προδιαγεγραμμένο;

Για ακόμη μια φορά η καταφυγή στην λαϊκή παράδοση του λαού μας, δίνει με εύληπτο τρόπο την απάντηση. Πλείστες παραδόσεις μιλούν για τος μοίρες οι οποίες σύμφωνα με κάποιες εκδοχές μένουν σε πλούσιο παλάτι ενώ με άλλες παραδόσεις σε ψηλά βουνά. Οι μοίρες λοιπόν είναι τρεις αδερφές που την νύχτα επισκέπτονται την λεχώνα κατά την τρίτη μέρα μετά την γέννηση του παιδιού ώστε να μοιράνουν το βρέφος. Η οικογένεια μάλιστα έχει φροντίσει να αφήσει τρία κουταλάκια με μέλι, τρία αμύγδαλα και τρία ποτήρια με νερό. Οι τρεις μοίρες λοιπόν είναι αυτές που κλώθουν την μοίρα του νεογέννητου ακόμα βρέφους, όπου η μεγάλη αδερφή κρατάει ψαλίδι, η αλλη αδράχτι και η τρίτη ρόκα με λινάρι. Οι δύο

λοιπόν μελετούνε τις τύχες του παιδιού, αλλά πάντα με την σύμφωνη γνώμη της μεγάλης αδερφής. Σύμφωνα με μια παράδοση από την Αίγινα: "Όταν οι Μοίρες έρχονται στο σπίτι που θα μοιράνουν το παιδί είναι στολισμένες, ασπροντυμένες με κορόνα ή κανένα στόλισμα στο κεφάλι, με γιορντάνια από μαργαριτάρια στο λαιμό και με μαργαριταρένια βραχιόλια΄ η μεγάλη κρατεί και ένα μαργαριταρένιο κομπολόι στο χέρι. Έχει κι ένα βιβλίο και σ' αυτό γράφει ό,τι και οι τρεις μοιράνουνε το παιδί. Στην κάμαρη της λεχώνας μπαίνουν τα μεσάνυχτα μπροστά πηγαίνει η μεγάλη ή πρώτη, και κάθουνται και οι τρεις με τη μεγάλη στη μέση. Αφού ξεκουραστούν τρώνε το γλυκό και εύχονται να'ναι και το παιδί γλυκαμένο σ' όλη του τη ζωή. Έπειτα οι δύο μελετούνε τις τύχες του παιδιού , κι αν τα δεχτεί η μεγάλη, τα γράφει στο βιβλίο της. Πολλοί λεν πως οι μοίρες που παν να μοιράνουν το παιδί κρατούν η μεγάλη ψαλίδι, η άλλη αδράχτι και η τρίτη ρόκα με λινάρι και μ' αυτά προσδιορίζουν πόσο θα ζήσει. Στο μοίρασμα απάνου η μια με τη ρόκα γνέθει, η άλλη με τ'αδράχτι τυλίγει την κλωστή, και κάθε τυλιξιά είναι κι ένας χρόνος΄ όταν τελειώσει το μοίραμα, η μεγάλη με το ψαλίδι κόβει την κλωστή. Αν σπάσει η κλωστή προτού να τελειώσει το μοίραμα, παύουν κι οι Μοίρες και φεύγουν΄ και το παιδί θα ζησει τόσα χρόνια, όσες τυλιξές έχει τ'αδράχτι, και θα γίνουν όσα επροφτάσανε να τον μοιράσουνε οι Μοίρες".

Είναι εμφανές λοιπόν, σύμφωνα με την παράδοσή μας, ότι το πεπρωμένο μας υφαίνεται ήδη από την στιγμή της γέννησης. Οι περιπέτειες που θα ζήσουμε, ο έρωτας κσι οι γνωριμίες τα ταξίδια που θα κάνουμε ή ακόμα και το αν θα ζήσουμε μια ήρεμη και δίχως αναταράξεις ζωή. Ωστόσο, η αντίδραση του ανθρώπου σε αυτά που πρόκειται να αντιμετωπίσει είναι προϊόν ελεύθερης βούλησης. Είναι στην δική μας επιλογή αν θα ενδώσουμε ή όχι, αν θα δεχτούμε με περηφάνεια ή με μεμψιμοιρία ένα αναπάντεχο γεγονός, αν θα πούμε το μεγάλο Όχι ή το μεγάλο Ναι στην ζωή μας. Ενυπάρχει δηλαδή και ο παράγοντας της θέλησης, σε αντίθεση με το εξ' ανατολής κισμέτ, όπου ο άνθρωπος είναι ένα πλάσμα με μηδαμινή δύναμη, μοιρολάτρης και έρμαιο των διαφόρων καταστάσεων.

Εντούτοις, αυτός ο συνδυασμός ελεύθερης βούλησης και τύχης, απηχεί ομοίως τις λαϊκές παραδόσεις των προγόνων μας, γεγονός άλλωστε που αποδεικνύει με τον καλύτερο τρόπο την συνέχεια των Ελλήνων στο πέρας των αιώνων. Τρεις είναι οι μοίρες λοιπόν στην αρχαία μας παράδοση, η Λάχεσις που πλέκει το νήμα της ζωής, η Κλωθώ που περιπλέκει στο αδράχτι και η Άτροπος που κόβει το νήμα της ζωής σε ένα ορισμένο σημείο. Πρόκειται για κόρες της Νύχτας και μάλιστα στην αρχαιότητα αποτελούσαν πολύ σημαντικές θεότητες, από τις οποίες ούτε ο Πατέρας των θεών και των ανθρώπων, ο Δίας δεν μπορούσε να ξεφύγει. Μάλιστα, είχαν χτίσει ναούς προς τιμήν τους, όπου ως θυσίες προσέφεραν μέλι, άνθη και καρπούς. Ωστόσο, και στην Πολιτεία του Πλάτωνα γίνεται λόγος για τις τρεις μοίρες, στον μύθο του Ηρός, όπου εκεί όμως αναφέρονται ως κόρες της ανάγκης. Κατά την μετενσάρκωσή τους λοιπόν οι ψυχές όφειλαν να διαλέξουν με κλήρο ανάμεσα σε πολλά υποδείγματα ζωής, καθ΄υπόδειξη του εξάγγελου της Λαχέσεως. Ακόμα λοιπόν και στην πλατωνική παράδοση η τύχη κάθε ανθρώπου είναι προδιαγεγραμμένη αλλά είναι η ψυχή που κανει την επιλογή. υπάρχει δηλαδή πάντα ο παράγοντας της ελέυθερης θέλησης. 'Οπως αναφέρει και το πρωτοτυπο κείμενο:

"ἄλλας δὲ καθημένας πέριξ δι' ἴσου τρεῖς, ἐν θρόνῳ ἑκάστην, θυγατέρας τῆς
Ἀνάγκης, Μοίρας, λευχειμονούσας, στέμματα ἐπὶ τῶν κεφα-
λῶν ἐχούσας, Λάχεσίν τε καὶ Κλωθὼ καὶ Ἄτροπον, ὑμνεῖν
πρὸς τὴν τῶν Σειρήνων ἁρμονίαν, Λάχεσιν μὲν τὰ γεγονότα,
Κλωθὼ δὲ τὰ ὄντα, Ἄτροπον δὲ τὰ μέλλοντα. καὶ τὴν μὲν
Κλωθὼ τῇ δεξιᾷ χειρὶ ἐφαπτομένην συνεπιστρέφειν τοῦ
ἀτράκτου τὴν ἔξω περιφοράν, διαλείπουσαν χρόνον, τὴν δὲ
Ἄτροπον τῇ ἀριστερᾷ τὰς ἐντὸς αὖ ὡσαύτως• τὴν δὲ Λάχεσιν
ἐν μέρει ἑκατέρας ἑκατέρᾳ τῇ χειρὶ ἐφάπτεσθαι. σφᾶς οὖν,
ἐπειδὴ ἀφικέσθαι, εὐθὺς δεῖν ἰέναι πρὸς τὴν Λάχεσιν.
προφήτην οὖν τινα σφᾶς πρῶτον μὲν ἐν τάξει διαστῆσαι, ἔπειτα
λαβόντα ἐκ τῶν τῆς Λαχέσεως γονάτων κλήρους τε καὶ βίων
παραδείγματα, ἀναβάντα ἐπί τι βῆμα ὑψηλὸν εἰπεῖν—
«Ἀνάγκης θυγατρὸς κόρης Λαχέσεως λόγος. Ψυχαὶ
ἐφήμεροι, ἀρχὴ ἄλλης περιόδου θνητοῦ γένους θανατηφόρου.
οὐχ ὑμᾶς δαίμων λήξεται, ἀλλ' ὑμεῖς δαίμονα αἱρήσεσθε.
πρῶτος δ' ὁ λαχὼν πρῶτος αἱρείσθω βίον ᾧ συνέσται ἐξ
ἀνάγκης. ἀρετὴ δὲ ἀδέσποτον, ἣν τιμῶν καὶ ἀτιμάζων
πλέον καὶ ἔλαττον αὐτῆς ἕκαστος ἕξει. αἰτία ἑλομένου•
θεὸς ἀναίτιος.»

Η θέληση ωστόσο στον Πλάτωνα ορίζεται ως δύναμη ψυχής και μακριά από νεοταξικές θεωρίες που ευαγγελίζονται ότι κάθε άνθρωπος είναι απόλυτα υπέθυνος για την ζωή του, οπότε μπορεί να κάνει ό,τι θέλει, είναι παντοδύναμος, άρα και αλαζόνας και δεν πιστεύει σε τυχόν ανώτερες δυνάμεις που κινούν τα νήματα, οπότε και δεν σέβεται, αλλά ούτε και πράττει με βάσει συγκεκριμένους ηθικούς κώδικες. Η παντοδυναμία άλλωστε του ατόμου ακόμα και εις βάρος της φύσης απηχεί άλλωστε την θεωρία του φιλελευθερισμού, όπου το άτομο είναι ικανό να πράξει οτιδήποτε χωρίς να λαμβάνει υπόψιν του τον παράγοντα του θείου. Στις μέρες μας αυτή η ανεδαφική άποψη εκφράζεται μέσω της φρασεολογίας "ζήσε το όνειρό σου", 'ο εαυτός σου πρώτα" και με την υιοθέτηση ενός άμετρου και ακαλαίσθητου τρόπου ζωής. Στην πολιτική δε σφαίρα, είναι αυτή ακριβώς η σαθρή θεωρία του "όλοι μπορούμε να κάνουμε οτιδήποτε" που εν τέλει οδήγησε την χώρα στην εξαθλίωση, την απομάκρυνση από τον παραδοσιακό τρόπο ζωής, την αστυφιλία και την υποδούλωση σε ξένες δυνάμεις.

Ακόμα και στον φιλόσοφο της δύναμης της θέλησης, κυριαρχεί αυτό το μοτίβο. Όμοια με το "ήθος ανθρώπω δαίμων" του Ηράκλειτου, ο Φρειδερίκος Νίτσε κηρήττει στον Ζαρατούστρα ότι αγαπά "αυτόν που κάνει την αρετή του μοίρα και κλίση του κι έτσι για το καλό

της αρετής του θέλει να ζήσει ή να μην ζήσει". Ακόμα κι αν ο χαρακτήρας ενός ανθρώπου είναι η μοίρα του και η αρετή του ή κακία του τον ωθούν να διαλέξει και το ανάλογο μονοπάτι στην ζωή του, τι είναι αυτό ακριβώς που χαράσσει το χαρακτήρα ενός ατόμου; Πρόκειται καθαρά για επιδράσεις του περιβάλλοντος και της περιρρέουσας ατμόσφαιρας ή είναι εξίσου ή ακόμα σημαντικότερες οι εγγενείς ιδιότητες ή και τα τυχόν ταλέντα ενός ατόμου, που έχουν κληροδοτηθεί από τους προγόνους ή χαρακτηρίζονται πολλάκις ως "θείο δώρο"; Ακόμα λοιπόν και σε αυτήν την περίπτωση, το μερτικό κάθε ανθρώπου είναι προδιαγεγραμμένο από την στιγμή της γέννησής του.

Σε κάθε περίπτωση, υπάρχει ο παράγοντας της τύχης, υπάρχει όμως και η ελεύθερη βούληση, κατά το αριστοτελικό μέτρο, ούτε παντοδυναμία και απόλυτη ελευθερία του ανθρώπου σύμφωνα με την δυτική θεώρηση του κόσμου, αλλά ούτε και μηδενικές ευθύνες και μοιρολατρία σύμφωνα με το ανατολίτικο πρότυπο. Πρόκειται για την μοίρα, το μερίδιο του κάθε ανθρώπου, όπου σε κάθε περίπτωση ο άνθρωπος καλείται να δείξει και την ανάλογη ψυχική δύναμη κι αν είναι αρκετά τολμηρός να προκαλέσει τις μοίρες για να του δώσουν μια ζωή γεμάτη δυσκολίες, περιπέτειες και διλήμματα, ώστε να έχει κάθε ευκαιρία να δείξει το ψυχικό σθένος και την ακεραιότητα του χαρακτήρα του. Να ζήσει ή να μην ζήσει.

Βιβλιογραφία

"Οι παραδόσεις του ελληνικού λαού" τόμος Β, Νικόλαος Γ. Πολίτης
"Η Ελληνική Μυθολογία"Κωνσταντίνος Κοντογόνης
"Πολιτεία" (614b-621d) Πλάτων
"Τάδε έφη Ζαρατούστρας" Φρειδερίκος Νίτσε
"Ασκητική" Νίκος Καζαντζάκης

Ο «διονυσιακώς ένθεος» και ανορθολογικός Φρειδερίκος Νίτσε

Η αρχική θεμελίωση του ανορθολογισμού, υπό την έννοιαν της θεμελιώδους του επεξεργασίας, αποδίδεται στον Γερμανό φιλόσοφο Αρθούρο Σοπενχάουερ (1788-1860). Ο Σοπενχάουερ υπήρξεν γνωστός για την κρυστάλλινη φιλοσοφική του διαύγεια και τον αθεϊστικό «παθητικό πεσιμισμό» του.

ΤΟΥ Αθανάσιου Κωνσταντίνου

Στο σημαντικότερον έργον του «Ο Κόσμος ως Βούληση και ως Παράσταση», ετόνισε τον ρόλο του κυρίου κινήτρου της δράσεως των ανθρώπων, το οποίον ονόμασε «Βούληση» (Wille). Αυτή είναι μια μεταφυσική οντότης η οποία ελέγχει όχι μόνον τις πράξεις του ατόμου, αλλά εν τέλει και όλα τα παρατηρήσιμα φαινόμενα (είναι δηλαδή ταυτόσημος με ότι ο Ιμμάνουελ Καντ ονόμαζεν «πράγμα καθαυτό»).

Ο πολύς φιλόσοφος ισχυρίζεται ότι, συνολικώς ο κόσμος μας οδηγείται από μία διαρκώς ανικανοποίητο βούληση, καθώς αυτή αναζητά συνεχώς την ατέρμονα ικανοποίησή της και «εν ημίν». Επίστευεν πως οι άνθρωποι υποκινούνται από τις βασικές επιθυμίες καθαυτές, ή από την «Βούληση προς το ζην» (Wille zum Leben), η οποία και κατευθύνει ολόκληρο την ανθρωπότητα.

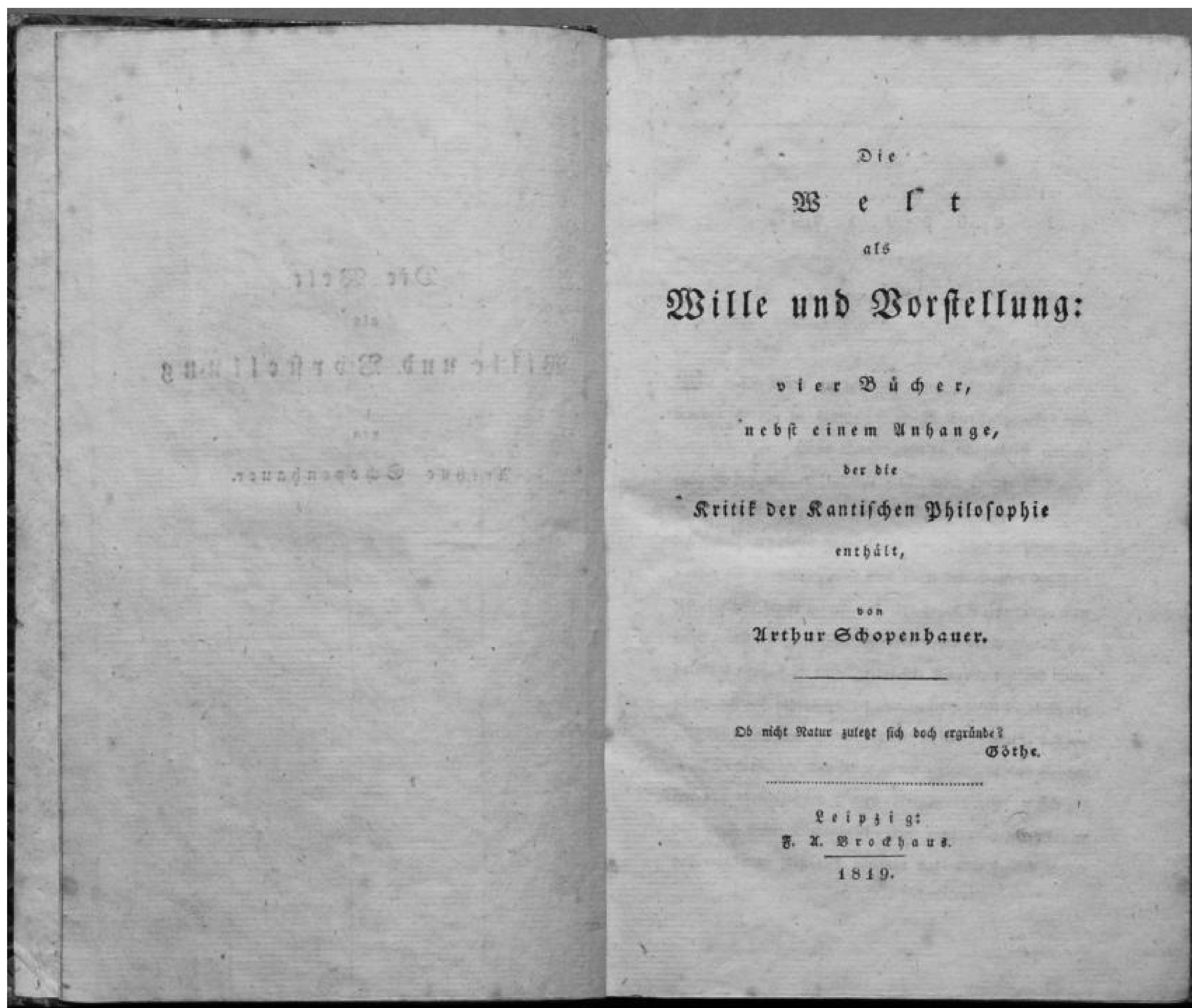
Για τον Σοπενχάουερ, η ανθρωπίνη επιθυμία είναι ματαία, άλογος, όσον και ακαθοδήγητη, συνεπώς δε κατ' επέκταση, αυτό ισχύει για το σύνολον της ανθρωπίνης δράσεως. Η ανάλυση της Βουλήσεως τον οδήγησε στο συμπέρασμα ότι, οι συναισθηματικές, σωματικές και σεξουαλικές επιθυμίες ποτέ δεν ημπορούν να εκπληρωθούν ολοσχερώς. Αυτό είχεν ως αποτέλεσμα να κατατείνει προς έναν ιδιάζοντα αναχωρητικό - ασκητικό τρόπο ζωής, απορρίπτοντα τις ανθρώπινες επιθυμίες, ιδιότυπον υβρίδιο της Βουδιστικής θεωρίας και των Ιερών Βεδών.

Κατ' αυτόν η «Βούληση», η ανθρωπίνη επιθυμία και η θέληση προκαλούν εν τέλει πόνο και ανέχεια. Ένας προσωρινός τρόπος ώστε να απαλλαγεί κάποιος από τον πόνο είναι η αισθητική περισυλλογή. Πέραν της πλήρους εξαλείψεως του «θέλειν», τούτος είναι ο αμέσως προσφορότερος τρόπος καταστολής της βουλήσεως. Επίσης, η ολική απορρόφηση στον κόσμο νοούμενο «ως Παράσταση», μέσω της αναπαραγωγής της πραγματικότητας από το έργο τέχνης, σώζει τον άνθρωπο από τον κόσμον «ως Βούληση», ο οποίος είναι ο καθαυτό κόσμος. Η μουσική κατέχει μείζονα θέση στην αισθητική θεώρηση του Σοπενχάουερ, καθώς λόγω της εξαιρετικής της αφαιρετικότητος, αυτή δεν εδράζεται σε κάποιο φαινομενολογικό παραστατικό μέσον. Η μουσική αναπαριστά αισθητικώς αδιαμεσολάβητο την Βούληση καθεαυτήν, προφανώς δε όχι όπως παρουσιάζεται αυτή υπό του ευτελούς ατομικιστικού πρίσματος. Δηλαδή, συμφώνως προς τον Σοπενχάουερ η μουσική είναι η μόνη τέχνη η οποία δεν αντιγράφει απλώς ιδέες, αλλά αποτελεί η ιδία την ενσάρκωση της Βουλήσεως.

Η εκ μέρους του μεταφυσική ανάλυση της Βουλήσεως, η σαφής άποψή του περί κινήτρου και επιθυμίας, όπως βεβαίως και ο αποφατικός - αφοριστικός τρόπος γραφής του επηρέασαν σαφώς τον μέγιστο μεταναγεννησιακό των φιλοσόφων και εφάμιλλο των προσωκρατικών στοχαστών προγόνων μας, τον Φρειδερίκο Νίτσε.

Ο Νίτσε ήταν αυτός που εμορφοποίησεν αποφασιστικώς το ανορθολογικό συγκρότημα, (σε ολόκληρο το τιτάνιον ύψος του) ώστε αυτό να τεθεί στην υπηρεσία της φιλοσοφίας. Με αυτήν την κομβική διάσταση του έργου του συνδέεται αρρήκτως η διαρκής φιλοσοφική και πνευματική επιρροή του καθ' όλον τον 20ον και στις αρχές του 21ου αιώνος, έως τούδε.

Η πυρηνική διαφορά μεταξύ Σοπενχάουερ και Νίτσε, τουλάχιστον από απόψεως ουσίας, είναι πράγματι μηδαμινή και εντελώς ασήμαντος. Αποτυπούται σαφέστατα στην ιδιάζουσα κριτική την οποίαν ασκεί ο Νίτσε στην αισθητική περισυλλογή, στην αυτόβουλο παραίτηση και στον συνακόλουθο «παθητικό μηδενισμό» του Σοπενχάουερ. Κριτική συμφώνως προς την οποίαν «είναι προτιμότερον κανείς να θέλει το τίποτα, από το να μην θέλει τίποτα». Ο Νίτσε αντιπαραθέτει έτσι με σαφή, πυκνό και απλούστατο συνοπτικό τρόπο στο παθητικό «τίποτα» του Σοπενχάουερ (δηλαδή το «να μην θέλουμε τίποτα») ένα ενεργητικό, ένα δραστικό αν

Die
Welt
als
Wille und Vorstellung:
vier Bücher,
nebst einem Anhange,
der die
Kritik der Kantischen Philosophie
enthält,
von
Arthur Schopenhauer.

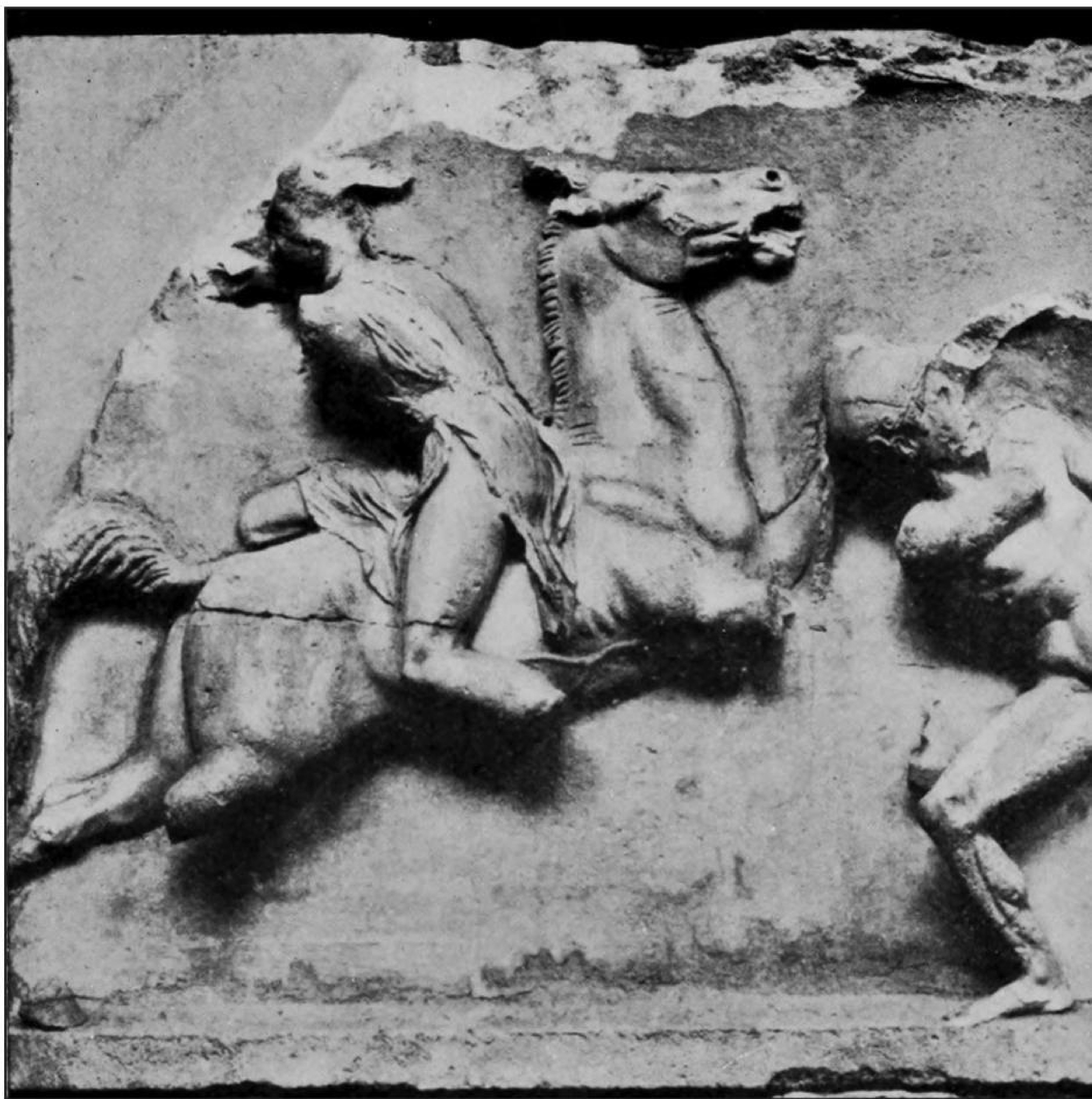
Ob nicht Natur zuletzt sich doch ergründe?
Göthe.

Leipzig:
F. A. Brockhaus.
1819.

και καταστροφικό τίποτα (δηλαδή «να θέλουμε το τίποτα»), τουτέστιν επάγει μια διαφορά ανάλογη της προτιμήσεως προς την ηφαιστειακή έκρηξη, αντί του χαίνοντος κρατήρος του ανενεργού ηφαιστείου.

Ο Νίτσε είναι ο κατ' εξοχήν φιλόσοφος που υπερεπήδησε επιδεικτικώς την οντολογική παράδοση της Δύσεως, καταγγέλλων σφόδρα τον Ορθόν Λόγο για βαρύτατα παραπτώματα, ένα των οποίων είναι και η διαστροφή της «Θελήσεως για δύναμη».

Ψηλαφούντες την θεωρία του Νίτσε, πρέπει να ειπούμε ότι γιά αυτόν η «Θέληση για δύναμη» (Wille zur Macht) είναι η μόνη ουσιαστική δύναμη επάνω στην Γη, η δύναμη η οποία κινεί όλα τα όντα και τα εξωθεί αενάως να συνδυάζονται, να αλληλοσυγκρούονται, να ενώνονται, να αναμειγνύονται. Όπως γράφει στο «Πέραν το καλού και του κακού» : «...η ζωή είναι κατ' ουσίαν ιδιοποίηση, βλάβη, καθυπόταξη του ξένου και του ανισχύρου, καταπίεση, σκληρότης, εκμετάλλευση ... δηλαδή "Θέληση για δύναμη"».

Επειδή τα όντα εκ φύσεως είναι άνισα, δεν έχουν την ίδια δύναμη, ο κόσμος συνιστά μιαν ιεραρχική τάξη από του ανωτέρου έως το κατώτερο, μια τάξη ρευστή και επιδεχομένη ακατάπαυστες αμφισβητήσεις και ανακατατάξεις. Στην κορυφή της πυραμίδος αυτών των «Θελήσεων για δύναμη» ευρίσκεται βεβαίως ο άνθρωπος, ο οποίος έχει επιβάλλει την εξουσία του επί της φύσεως και επί των ομοίων του. Το στοιχείον που διέπει τις ανθρώπινες σχέσεις είναι ο

«ανταγωνισμός» (εκ του αρχαίου ελληνικού «Αγών», δηλαδή το δρώμενο αυτό που δεν επέτρεπε στον Θεμιστοκλή να κοιμηθεί όταν εσκέπτετο «το του Μιλτιάδου τρόπαιον»). Εδώ πρέπει να επισημανθεί ότι, ενώ πολλοί μελετητές θεωρούν τον «οστρακισμό» ο οποίος ελάμβανε χώρα στην αρχαία Αθήνα ως κοινωνικοηθική εκμηδένιση του ατόμου, αντιθέτως ο Νίτσε υποστηρίζει ότι ο θεσμός του οστρακισμού ήταν θετικός, διότι όταν ένα άτομο υπερβαίνει όλα τα άλλα, παρα-

μερίζεται από την Λαϊκή Κοινότητα «προκειμένου να επαναρχίσει το παίγνιο των ανταγωνιζόμενων δυνάμεων».

Κατά τον Νίτσε, η ισχυροτέρα «Θέληση για δύναμη» είναι η πλέον πνευματική, δηλαδή εκείνη η οποία χαρακτηρίζει τους «μεγάλους εφευρέτες καινούργιων αξιών» ή τους «Χαρωπούς δημιουργούς». Αυτοί οι άνθρωποι -μαζί με τους μαθητές ή οπαδούς τους- προβαίνουν σε ρηξικέλευθες επαναξιολογήσεις των ανθρωπίνων αξιών, ιδεών και πραγμάτων, οπότε έτσι προτείνουν ένα νέο «αγαθό» για την πλειονότητα των ανθρώπων, αναπόσπαστο όμως από έναν σαφή πίνακα «υπερνικήσεων», δηλαδή από έναν πίνακα που εμπεριέχει όλα εκείνα τα στοιχεία τα οποία πρέπει να αφεθούν οριστικώς κατά την δεδομένη στιγμή.

Οι χαρωποί δημιουργοί εκφράζουν αβιάστως είτε μια «θετική» ή μιαν «αρνητική» «Θέληση για δύναμη». Θετική είναι καθεμία που είναι καταφατική προς τη ζωή, που «ευλογεί τα πράγματα και τον άνθρωπο», και αρνητική οποιαδήποτε «Θέληση για δύναμη» η οποία δεν αναδεικνύει την αξία της ζωής, ασεβεί προς αυτήν και την υποτιμά.

Ο ανυπέρβλητος στην πολυσυνθετικότητα και στο βάθος του Γερμανός στοχαστής ακολουθών αρχικώς τον δρόμο που διάνοιξε ο Σοπενχάουερ, θα μετατοπισθεί κατόπιν κατά πολύ. Θα ομιλήσει για τα ένστικτα, ενώ θα προλειάνει το έδαφος και για την ανακάλυψη του ασυνειδήτου, εκθέτων το τεράστιο λάθος επί του οποίου εκτίσθησαν η δυτική φιλοσοφία και ηθική, ήτοι τον λογικόμορφο και δήθεν αιτιολογημένο, άκοπο και ευχερή «μετασχηματισμό» των γεγονότων σε ουσίες και των ιστορικών συνθηκών σε μεταφυσικές γεννήτριες. Κατηγορηματικός όσον αφορά στον περιορισμένο χαρακτήρα της δυτικής μεταφυσικής, προέβη σε τολμηρότατο άνοιγμα στον χώρο των αξιών, διανοίγων προφητικώς τον δρόμο στην σύγχρονό μας «μετανεωτερικότητα», πολύ πριν αυτή αναλάβει να διεκπεραιώσει το τόσον πολυσύνθετο και πολυσυζητημένο της έργο.

Ωστόσον, η νιτσεϊκή μετατόπιση από την σοπενχαουεριανή εισαγωγή, είναι ιδιοτρόπως σημαντική καθώς αντικατοπτρίζει και αποτυπώνει την διαφορά ανάμεσα στους φορείς της Παραδόσεως που απλώς έχουν αναχωρητικώς παραιτηθεί από την ιστορική εξέλιξη και στους φορείς της Παραδόσεως που αγωνίζονται επιμόνως και ενεργώς να καταστρέψουν με κάθε μέσον την υπονόμευση, την παρακμή, τον εκφυλισμό και την αποσύνθεση, έστω και αν αυτό σημάνει την καταστροφή τους και τον χαλασμό της ανθρωπότητος. Η άποψη και η στάση του Σοπενχάουερ αντιστοιχεί στην πρώτη φάση, ενώ εκείνη του Νίτσε ενσαρκώνει ιδεωδώς την δευτέρα. Εκφράζει εκείνη την ζώσα και ενεργό μερίδα των Παραδοσιακών Δυνάμεων των Εθνών, η οποία διακηρύσσει και αποπειράται πάση δυνάμει να πραγματώσει το «Θάνατος πριν την Ατίμωση !»

Ήδη τα πρώτα έργα του, όπως «Η Γένεση της Τραγωδίας» και «Η Γέννηση της Φιλοσοφίας», εμπεριέχουν με μιαν εμβρυώδη έννοια, την

στοιχειακή ύπαρξη εκείνων των πολυσυνθέτων και πολυεπιπέδων τάσεων, από την συνάρθρωση και ζύμωση των οποίων θα οικοδομηθεί αργότερον ο αδαμάντινος ανορθολογισμός του. Περιέχουν πολυάριθμες οξυδερκέστατες κρίσεις και διαπιστώσεις του για πνευματικά ρεύματα και μεγάλους στοχαστές της Ελληνικής αρχαιότητος, φωτιζόμενα πανοραμικώς από την λανθάνουσα ανορθολογική κλίση του ρωμαλέου του πνεύματος.

Στο πρώτο σημαντικό έργο του «Η Γένεση της Τραγωδίας», καταδεικνύεται η οξυτάτη νιτσεϊκή αίσθηση αντιλήψεως της συλλήβδην ιστορικής εξελίξεως και ειδικότερον της τέχνης. Εστιάζων στην κατ' αυτόν αντίθεση μεταξύ του «Διονυσιακού» (ενστικτώδους) και του «Απολλωνίου» (ορθολογικού) στοιχείου και αναγνωρίζων ως φορείς του τελευταίου τον Σωκράτη και τους μετέπειτα στοχαστές και δραματουργούς (Πλάτων, Ευριπίδης, κλπ.), εκτιμά ότι το Απολλώνιο ορθολογικό δρώμενο εμπεριείχε και θετικό περιεχόμενο. Επισημαίνων την σωκρατική αρχή : «Η γνώση είναι αρετή» και διαπιστώσας ότι ο ιδιότυπος αισθητικός «σωκρατισμός» του Ευριπίδου εξεφράζετο πλήρως στο «Το κάθε τι για να είναι ωραίο πρέπει να κατανοητό», ο Νίτσε προσέθεσεν: «Αν έτσι πρέπει να δεχθούμε μιαν "αντιδιονυσιακή" τάση η οποία λειτουργεί ακόμη και προ του Σωκράτους και η οποία με αυτόν απλώς προσέλαβεν μιαν άνευ προηγουμένου εξαισίαν έκφραση, δεν πρέπει να ταλαντευόμεθα στο ερώτημα του τι υποδεικνύει ένα τέτοιο φαινόμενο όπως ο Σωκράτης, διότι ενόψει των Πλατωνικών Διαλόγων ασφαλώς δεν έχουμε το δικαίωμα να το θεωρήσουμε απλώς ως μιαν αποσυνθετική, αρνητική δύναμη»

Ενώ στην Γένεση της Τραγωδίας, ο Νίτσε επικρίνει υπερβολικώς και εν τέλει αστόχως τον Πλάτωνα ότι γενικώς κατεδίκασε την τέχνη και την τραγωδία, περαιτέρω αναγνωρίζει διορατικώς ότι: «ο Πλάτων έχει προσφέρει στις μετέπειτα εποχές το πρότυπον μιας νέας καλλιτεχνικής μορφής, το πρότυπον του μυθιστορήματος». Εκφαίνει συνεπώς μιαν ευστοχοτάτη ουσιαστικώς διαπίστωση, η οποία μάλιστα μας εξηγεί επαρκώς και την βαθυτάτη επίδραση του Πλάτωνος από την Αναγέννηση και ένθεν.

Ωστόσον, οι ορθές αυτές κρίσεις του επικαλύπτονται εν πολλοίς από την «εμπαθή» προτίμηση του στο Διονυσιακό, καθώς το προαναφερθέν έργο καταλήγει με την διθυραμβική διακήρυξη της προτιμήσεως αυτής, θεμελιώδες στοιχείον της κατοπινής απολογίας του υπέρ της ενστικτώδους και ανορθολογικής συμπεριφοράς με στοιχεία αρχεγόνου «ευγενούς βαρβαρότητος» :

Ευρισκόμενος απέναντι στην «καταστροφική για την ζωή φύση της σωκρατικής αισιοδοξίας ... ο ιππότης ακόμη ονειρεύεται τον αρχέγονο διονυσιακό μύθο του και μιαν ημέρα θα αφυπνισθεί !»

Η Κοσμοθέαση του Τρίτου Δρόμου

Οι περισσότεροι πολιτικοί αναλυτές όταν μιλάνε για την ελληνική κρίση αναφέρονται κυρίως στον οικονομικό τομέα, το χρέος, την έλλειψη παραγωγής και όλα αυτά. Πρόκειται για άλλη μία περίπτωση που μαρξιστές και φιλελεύθεροι τυφλωμένοι από τον υλισμό τους παραμένουν προσηλωμένοι στο δάκτυλο, αντί να κοιτάνε το φεγγάρι που τους υποδεικνύεται.

ΤΟΥ Κωνσταντίνου Αλεξανδράκη

Η ελληνική κρίση είναι πρωτίστως κρίση αξιών και εδώ είναι και ο πυρήνας των όσων θα ειπωθούν παρακάτω, αφού στον καιρό της ανηθικότητας βασιλεύει η ηθικολογία, γεγονός λογικό σε έναν κόσμο χτισμένο πάνω σε θεμέλια υποκρισίας, όπου ακόμα και «την σημασία των λέξεων αλλάζουν, για να δικαιολογούν τις πράξεις τους», όπως έγραφε ο Θουκυδίδης.

Τι οδήγησε στην κατάρρευση της ελληνικής οικονομίας και τα μνημόνια; Η διαχειριστική ανεπάρκεια των πολιτικών; Τα λαμόγια, είτε αυτά βρίσκονταν στην Βουλή, είτε στην ηγεσία των συνδικαλιστικών φορέων, της δικαιοσύνης, της αστυνομίας και στους επιχειρηματικούς κύκλους; Μήπως φταίγανε οι ξένοι; Οι διεθνείς συνωμοσίες;

Η πραγματικότητα είναι ότι όλα τα παραπάνω είναι αδιαμφισβήτητα γεγονότα της σύγχρονης Ελληνικής Ιστορίας, που όντως οδήγησαν στην κατάρρευση, όμως ο κύριος υπεύθυνος για όλα αυτά είναι ο ίδιος ο Έλληνας, ο οποίος όχι μόνο επέτρεψε να συμβούν, αλλά αποτέλεσε και ουσιαστικός χειροκροτητής τους. Δεν θα πρέπει να ξεχνάμε ότι από τα κεριά για τον Καραμανλή, την ώρα που οι τούρκοι έσπερναν τον θάνατο στην Κύπρο μας, μέχρι το καταναλωτικό όργιο της εποχής Σημίτη, ο Ελληνικός Λαός στάθηκε στο πλευρό των δημίων του.

Ας επεκτείνουμε, όμως, την σκέψη μας και σε άλλα επίπεδα, αφού πρώτον είναι εξόχως κουραστικό να μένουμε στο ρηχό πολιτικό επίπεδο και, δεύτερον, επειδή εν τέλει όλοι οι πτυχές της ζωής μας καταλήγουν να παράγουν πολιτική.

Ένα παράδειγμα: Ο δημογραφικός μαρασμός στην Πατρίδα μας, αλλά και γενικότερα στην Ευρώπη, είναι μία από τις ορθολογικές προφάσεις, που χρησιμοποιεί η Νέα Τάξη Πραγμάτων για να επιβάλλει την λαθρομετανάστευση. «Δεδομένης της γήρανσης των πληθυσμών στην Ευρώπη, τα οφέλη που φέρει η μετανάστευση υπερτερούν κατά πολύ του κόστους ενσωμάτωσης

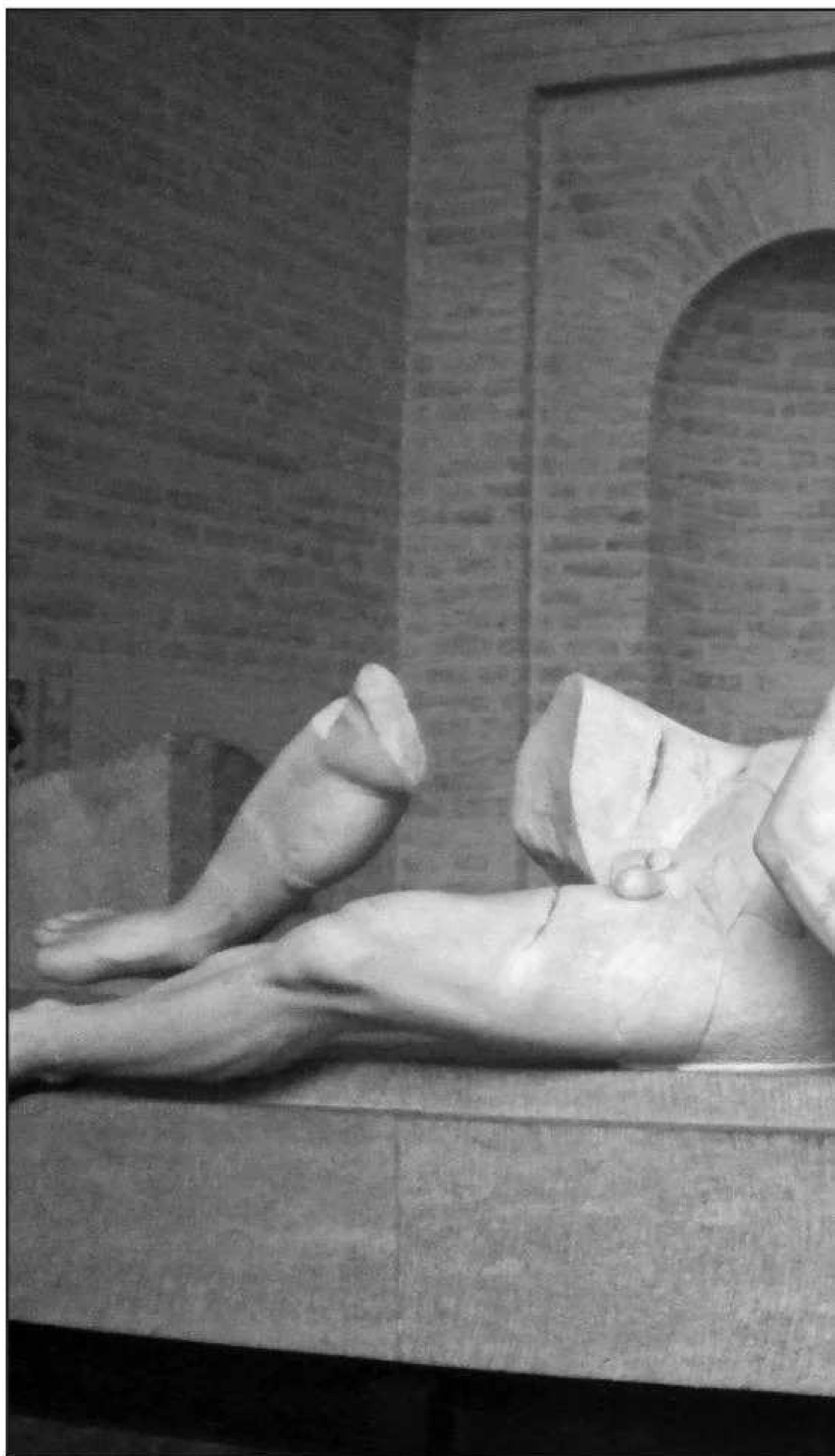
των μεταναστών», όπως είχε γράψει πρόσφατα ο γνωστός και μη εξαιρετέος George Soros. Με ακόμα πιο απλά λόγια, «οι τωρινοί λαθρομετανάστες θα πληρώνουν τις συντάξεις σας σε μερικές δεκαετίες, οπότε μην μιλάτε» και όλα αυτά επειδή πλέον η δημιουργία οικογένειας και η τεκνοποιία θεωρείται... ντεμοντέ αφού "yolo" (μια ζωή την έχουμε) και τα παιδιά... «μπαίνουν εμπόδιο στην διασκέδασή μας».

Η ηθική των νεοελλήνων

Θα μπορούσαμε να έχουμε ομοβροντία παραδειγμάτων, όπου θα γινόταν εξόχως σαφές ότι η ελληνική κρίση είναι πρωτίστως ηθική κρίση. Το είπαμε κοντολογίς στην προηγούμενη παράγραφο. Ο Έλληνας έγινε ένας άνθρωπος της εποχής του, ένας άθεος κοσμοπολίτης που δεν διαθέτει κανένα ανώτερο σκοπό στη ζωή του και περιορίζει την σκέψη του στο «ό,τι φάμε κι ό,τι πιούμε». Δεν θα πρέπει να μας προκαλεί απορία που η Χρυσή Αυγή απολαμβάνει τόσου διάχυτου και σκληροπυρηνικού μίσους από τους εχθρούς της, μαρξιστές και φιλελεύθερους πάσας αποχρώσεως και τους υποστηρικτές τους. Είναι τα υπολείμματα της συνειδήσεώς τους, που προσπαθούν να φιμώσουν αυτούς που καταδεικνύουν την ενοχή και παρακμή τους. Γι' αυτό και δεν ενδιαφέρονται καν για τα σημεία και τα τέρατα που γίνονται στην δίκη και αποδεικνύουν πέραν πάσης αμφιβολίας την αθωότητας της Χρυσής Αυγής και την φαιδρότητα του κατηγορητηρίου.

Στην σύγχρονη Ελλάδα, η επιχειρηματικότητα κατάντησε λαμογιά, η ενημέρωση προπαγάνδα, η φιλία παρέα, ο έρωτας σεξ, η πολιτική διαγωνισμός για το μεγαλύτερο ψέμα και θα μπορούσαμε να συνεχίζουμε αυτή την λίστα ες αεί. Δεν είναι καθόλου τυχαίο, λοιπόν, που οι κυβερνήσεις επιτίθενται ολομέτωπα στην ίδια την ανθρώπινη

υπόσταση με τα νομοσχέδιά τους, τα οποία φτάνουν να καταργούν μέχρι και την παραδοσιακή οικογένεια. Υπήρξε μία προεργασία δεκαετιών και μία σιωπηλή συναίνεση του πόπολου, το οποίο ναι μεν σοκάρεται, αλλά δεν αντιδρά. Και πώς να αντιδράσει, παραδείγματος χάριν στην διδαχή περί της «ομαλότητας» των διάφορων σεξουαλικών ιδιαιτεροτήτων, όταν ο ίδιος εδώ και καιρό δεν ενδιαφερόταν για το ζήτημα και είχαμε φτάσει στο σημείο οι συγκεκριμένες ιδιαιτερότητες να είναι πλειοψηφικό ρεύμα στην ελληνική τηλεόραση.

«Πρόοδος» εναντίον «Συντήρησης»

Επί των θεμάτων που συζητούμε δύο είναι τα κυρίαρχα ρεύματα σκέψεως. Το ένα ήταν της ψευδεπίγραφης «προόδου», η οποία προστάζει όλη αυτή την παρακμή να την ενστερνιζόμαστε ως την αναπόφευκτη «καλητέρευση της κοινωνίας», ως «πρόοδο» και το άλλο είναι αυτό της αντιδραστικής συντήρησης, η οποία ευστόχως είχε διακωμωδηθεί με το σύνθημα «Εμπρός, πίσω». Πρόκειται για το ίδιο μοτίβο που στην πολιτική αποτελεί τον στείρο δικομματισμό.

Παρομοίως με την πολιτική, και στην ηθική ο συγκεκριμένος «δικομματισμός» είναι εξόχως στείρος, αδιέξοδος και παράλογος. Και επειδή το ερωτικό επίπεδο είναι πιο πρόσφορο στην παροχή παραδειγμάτων, από την μία έχουμε τους «πανσεξουαλιστές» και από την άλλη τις «θεούσες». Και αν κάποιος βλέπει διαφορές να πού-

με ότι πρόκειται για τις δύο όψεις του ίδιου ανθελληνικού νομίσματος, αφού στην ουσία το ένα τροφοδοτεί – πυροδοτεί το άλλο. Η δυσωδία του «πανσεξουαλισμού» είναι επιχείρημα για τις «θεούσες», όπως αντίστοιχα η ναφθαλίνη και το αντι – φυσικό της «συντήρησης» οδηγεί στο άλλο άκρο. Αμφότεροι δε ηθικολογούν ακατάπαυστα από το δικό τους μετερίζι προκαλώντας πονοκέφαλο, αλλά και τον γέλωτα σε όποιον αντιλαμβάνεται την υποκρισία τους.

Είπα, ότι όλα αυτά είναι δύο όψεις του ίδιου ανθελληνικού νομίσματος και οφείλω να εξηγήσω την χρήση του επιθέτου, ώστε να μην υπάρχει καμία παρανόηση. Ναι, αμφότερες οι δύο κοσμο-

θεάσεις, τόσο η «πρόοδος», όσο και η «συντήρηση» είναι βαθύτατα ανθελληνικές, υπό την έννοια της αντιθέσεώς τους με την ελληνική σκέψη, η οποία ανέκαθεν υπήρξε ρηξικέλευθη, ριζοσπαστική, αλλά ταυτοχρόνως απολύτως σύμφωνη με την φυσική τάξη πραγμάτων.

Από τον «Φαίδρο» του Πλάτωνος όπου ο ερωτισμός οδηγεί την ψυχή στα ουράνια μέχρι ερωτικά διηγήματα του κοσμοκαλόγερου Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη (μερικά εκ των οποίων έχουν ευτυχή κατάληξη όπως η «Βλαχοπούλα») και τον ριζοσπαστικό ρεαλισμό του Καζαντζάκη στο «Ο Χριστός Ξανασταυρώνεται», όπου η εν πολλαίς αμαρτίαις περιπεσούσα χήρα του χωρίου λυτρώνεται μέσα από τον έρωτα και τον θάνατο, οι Έλληνες ουδέποτε υπήρξανε σεμνότυφοι ή πουριτανοί. Αλίμονο, ο πατέρας των Θεών, Δίας, υπήρξε αν μη τι άλλο «μπερμπάντης».

Δεν υπήρξαν, όμως, ούτε «πανσεξουαλιστές» ή «προοδευτικοί», αφού στο ίδιο έργο του Πλάτωνος υπάρχει σαφής καταδίκη των παρά φύσιν ασελγειών, αφού όπως ρητώς τονίζεται υπάρχουν περιστάσεις όπου το μαύρο άλογο προσπαθεί να τραβήξει το άρμα της ψυχής προς τον βούρκο. Αντίστοιχα, δεν χρειάζεται καν να αναφερθούμε

στους νόμους του Σόλωνα περί των «εταίρων», υπό την έννοια του πόρνου, της αρσενικής εταίρας, που ήταν εξόχως σκληρή και σαφέστατα θα παρέβαινε την σύγχρονη νομοθεσία, οδηγούσα σε διακρίσεις κατά μίας μειονότητας.

Στον χώρο της πολιτικής δεν χρειάζεται να αναφέρουμε ιδιαίτερα πολλά, αφού στην χώρα μας ήταν που γεννήθηκαν, μεγαλούργησαν και ακολούθως απαξιώθηκαν ή νοσταλγήθηκαν όλων των ειδών τα πολιτεύματα, με εξαίρεση τον αποκαλούμενο ως «δημοκρατία» κοινοβουλευτισμό που έχουμε σήμερα, καθώς και όλες οι σχολές σκέψεως από το δέντρο του υλισμού, αλλά και του ιδεαλισμού. Στην Ελλάδα υπήρξε ο Ηράκλειτος, ο Πλάτωνας και ο Αριστοτέλης, πνευματικοί προπάτορες του Εθνικισμού, όσο και ο Επίκουρος, αλλά και οι σοφιστές από τους οποίους απορρέουν οι υλιστικές ιδεολογίες, μέχρι και η ιδεολογία της Νέας Τάξης Πραγμάτων.

Παρόλη την πανσπερμία φιλοσοφικών ρευμάτων εν τέλει επικράτησαν και μνημονεύονται μέχρι και σήμερα οι ιδεαλιστές της γραμμής που άρχεται από τον Ηράκλειτο και καταλήγει στον Γεώργιο Πλήθωνα Γεμιστό, γεγονός που αποδεικνύει ότι η ελληνική σκέψη ήταν απολύτως

ευθυγραμμισμένη με την φυσική τάξη πραγμάτων. Μάλιστα, οι σοφιστές κατέληξαν να λοιδορούνται εις τους αιώνας των αιώνων, αφού ως σόφισμα θεωρείται ένας παράδοξος συλλογισμός που σκοπό του έχει να εξαπατήσει τον αποδέκτη του.

Σπάστε τις πλάκες!

Ο μεγάλος φιλόσοφος του Βορρά στο έργο του πολλάκις έκανε έκκληση για επαναξιολόγηση όλων των αξιών. «Σπάστε τις πλάκες!», όπως φώναζε όλο αγωνία στον Ζαρατούστρα του.

Όντως, κάτι έχει πάει εξόχως στραβά στην ηθική των Ελλήνων και των Ευρωπαίων γενικότερα. Παρά το γεγονός ότι συνήθως η ηθική απορρέει από την θρησκεία αυτό δεν ισχύει πλέον, αντιθέτως η θρησκεία φτάνει στο σημείο να άγεται και να φέρεται από την νέα «ηθική» που σταδιακά, ιδιαίτερα μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, επικρατεί.

Μιλώντας συγκεκριμένα, η ηθική που φυσιολογικά επάγει ο Χριστιανισμός και φάνηκε ξεκάθαρα σε χρυσές σελίδες της Ιστορίας όπου επεκτεινόταν, κατακτώντας τις καρδιές των ανθρώπων, ουδεμία σχέση έχει με την σύγχρονη παρωδία του οικουμενισμού και της «ανεκτικότητας». Ακόμα περισσότερο δεν έχει σχέση η Πατρώα Θρησκεία των Ελλήνων, αλλά και των υπολοίπων Ευρωπαίων, σχέση με το πολύχρωμο πανηγύρι της Παγκοσμιοποίησης.

Όμως, είπαμε ένα ψέμα προηγουμένως. Και σήμερα, πάλι, η ηθική απορρέει από μία θρησκεία, της οποίας τις «πλάκες» οφείλουμε να σπάσουμε. Πρόκειται για την Νέα Τάξη Πραγμάτων, η οποία προωθεί εν είδει θρησκείας εντός των θρησκειών την «γραμμή» της. Αυτή, λοιπόν, η «θρησκεία» πλέον διαθέτει και Ιερά Εξέταση, η οποία επιτίθεται προσπαθώντας να διαγράψει ακόμα και τα κομμάτια του παρελθόντος που δεν την συμφέρουν ή που υποτίθεται ότι πρεσβεύουν το «ρατσιστικό παρελθόν», όπως ακόμα και ένα... δέντρο στις ΗΠΑ.

Σε αντίθεση με αυτούς, εμείς έχουμε ένα αξιακό σύστημα στιβαρό για να οδηγήσει στην βελτίωση της ανθρώπινης υπόστασής μας, αλλά και την υλική ευημερία της Πατρίδος μας. Αρκεί να αφήσουμε την κλάψα για τα περασμένα μεγαλεία και τους φανταστικούς ή υπαρκτούς εχθρούς μας και να κάνουμε «ό,τι πρέπει κι ό,τι είναι ας γίνει». Αρκεί να αφήσουμε την ηθικολογία και να ενστερνιστούμε την πραγματική ηθική. Αρκεί να αντιληφθούμε ότι ανάμεσα στις συμπληγάδες του πλασματικού μανιχαϊσμού που επικρατεί στο σύνολο της κοινωνίας μας και να αντιληφθούμε ότι στα πάντα, σαν μία εντελώς διαφορετική κοσμοθέαση, ξανοίγεται ένας τρίτος ανηφορικός, γεμάτος αγκάθια, δρόμος για να ακολουθήσουμε.

ΠΡΟΣ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Στην Ελλάδα οι έννοιες «κομμουνιστής» ή «αριστερός» έχουν ταυτιστεί με τους ανθρώπους οι οποίοι έρχονται σε κόντρα με το σύστημα και επιθυμούν έναν νέο άνθρωπο, ένα νέο κράτος. Πολλές φορές μάλιστα προβάλλεται η εικόνα του πνευματικού ανθρώπου ως ταυτόσημη με αυτού που ασπάζεται τις αριστερές ιδέες. Στην πραγματικότητα όμως ο κομμουνισμός και η αριστερά έχει ηττηθεί στην χώρα εφαρμογής του, την Ρωσία όπου και άνθισε ένα καθεστώς όπου στο πέρασμα του άφησε συντρίμμια.

Η πνευματική αυτή ψώρα στην Πατρίδα μας βρήκε γόνιμο έδαφος και γιγαντώθηκε την τελευταία 5ετία παρά το γεγονός ότι πραγματικό της πρόσωπο είναι γνωστό εδώ και δεκαετίες. Ένα πρόσωπο επικίνδυνο και γεμάτο από αυτήν την μεταδοτική ασθένεια που ουδεμία σχέση έχει με την επαναστατικότητα την οποία ευαγγελιζόταν.

Το ΚΚΕ φλερτάρει με την ανυπαρξία καθώς διάλεξε να δρα ως παρακλάδι ενός στυγνά καπιταλιστικού κράτους και να μαζεύει στις αγκάλες του τους δήθεν δυσαρεστημένους, ενώ στην πραγματικότητα αποτελεί την ύψιστη ασπίδα προστασίας των μνημονίων, της λαθρομετανάστευσης και της αισχρής εκμετάλλευσης των Ελλήνων εργαζομένων.

Ο Καζαντζάκης άλλωστε, αν και κάποτε υπήρξε επίσημος προσκεκλημένος της Σοβιετίας εν τέλει απδιασμένος από την εικόνα της Ρουσίας, θα παραδεχτεί:

«Εκείνοι που θα δημιουργήσουν τη νέα Kultur δεν είναι οι κομμουνιστές. Ποτέ οι κατώτερες τάξεις απ' ένα σύνολο, επαναστατώντας και ρίχνοντας τους αφέντες, δεν δημιούργησαν πολιτισμό, ποτέ δεν έφεραν δηλαδή ένα εντελώς νέο σπόρο. Μονάχα βελτίωσες στον παλιό ρυθμό».

Εμείς οι Έλληνες Εθνικιστές δεν θέλουμε να βελτιώσουμε ένα σάπιο κατεστημένο εμείς θέλουμε να γίνουμε δημιουργοί και προάγγελοι μιας νέας Ελλάδας, μιας Πατρίδας μεγάλης και ένδοξης, όπως οφείλουμε ως συνεχιστές των Προγόνων μας.

ΕΜΕΙΣ ΟΙ ΧΡΥΣΑΥΓΙΤΕΣ ΕΙΜΑΣΤΕ Ο ΝΕΟΣ ΣΠΟΡΟΣ, ΕΜΕΙΣ ΕΙΜΑΣΤΕ ΤΟ ΑΥΡΙΟ ΚΑΙ ΑΥΤΟΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΧΘΕΣ!